RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

8. juli 2003 *

I sag T-374/00,

Verband der freien Rohrwerke eV, Düsseldorf (Tyskland),

Eisen- und Metallwerke Ferndorf GmbH, Kreuztal-Ferndorf (Tyskland),

Rudolf Flender GmbH & Co. KG, Siegen (Tyskland),

ved advokat H. Hellmann,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved W. Mölls og W. Wils, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

støttet af

Mannesmann AG, Düsseldorf (Tyskland), ved advokaterne K. Moosecker og K. Niggemann,

og af

Salzgitter AG, Salzgitter (Tyskland), ved advokaterne J. Sedemund og T. Lübbig,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af beslutning COMP/M.2045 af 5. september 2000 og COMP/EKSF.1336 af 14. september 2000, hvorved Kommissionen i henhold til henholdsvis artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning (EØF) nr. 4064/89 og artikel 66, stk. 2, KS har godkendt Salzgitters overtagelse af kontrollen med Mannesmannröhren-Werke,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger,

justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 16. januar 2003,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsforskrifter

A — *Retsgrundlag for EKSF-beslutningen*

1 Artikel 33 KS bestemmer:

»[...]

De virksomheder eller organisationer, der er nævnt i artikel 48, kan på samme vilkår anlægge sag om individuelle beslutninger og henstillinger, der angår dem, eller om generelle beslutninger og henstillinger, som de finder indebærer magtfordrejning i forhold til dem.

De sager, der omhandles i stk. 1 og 2, skal være indgivet inden en måned, efter at beslutningen eller henstillingen, alt efter sin art, er meddelt eller offentliggjort.

[...]«

2 Artikel 66 KS indeholder følgende bestemmelser:

»1. Med forbehold af bestemmelserne i stk. 3, er enhver transaktion, som inden for de i artikel 79, stk. 1, nævnte områder direkte eller indirekte og foranlediget af en person eller virksomhed eller af en gruppe af personer eller virksomheder fører til en virksomhedskoncentration, hvoraf mindst én falder ind under artikel 80, betinget af Kommissionens forhåndstilladelse, uanset om transaktionen angår et og samme produkt eller forskellige produkter, eller gennemføres ved fusion, erhvervelse af aktier eller anparter, aktiver, lån, kontrakt eller anden form for kontrol. Med henblik på anvendelsen af de foranstående bestemmelser fastsætter Kommissionen efter høring af Rådet i en forordning, hvilke forhold der udgør kontrol med en virksomhed.

2. Kommissionen giver den i foregående stykke omtalte tilladelse, hvis den finder, at den påtænkte transaktion, for så vidt angår det eller dem af de pågældende produkter, der hører under dens kompetence, ikke sætter vedkommende personer eller virksomheder i stand til:

— at bestemme priserne, at kontrollere eller indskrænke produktionen eller distributionen eller at hindre opretholdelsen af en egentlig konkurrence på en betydelig del af markedet for disse produkter

— eller at unddrage sig de konkurrenceregler, der følger af anvendelsen af denne traktat, navnlig ved at skabe en kunstig fortrinsstilling, som medfører en væsentlig fordel i adgangen til forsyningskilderne og afsætningsmarkederne.

[...]«

3 Endelig hedder det i artikel 80 KS:

»Ved virksomhed forstås i denne traktat virksomheder, der på de i artikel 79, stk. 1, nævnte områder udøver en produktionsvirksomhed inden for kul- og stålsektoren og desuden, for så vidt angår artiklerne 65 og 66 samt de til disses anvendelse nødvendige oplysninger og de i medfør af disse anlagte retssager, endvidere virksomheder eller organisationer, som sædvanligt udøver anden distributionsvirksomhed end salg til husstande eller håndværkere.«

B — *Retsgrundlag for EF-beslutningen*

4 Artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EFT L 395, s. 1, som berigtiget i EFT 1990 L 257, s. 13), senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1310/97 af 30. juni 1997 (EFT L 180, s. 1) (herefter »forordning nr. 4064/89«) lyder således:

»1. Fusioner, der er omfattet af denne forordning, vurderes på grundlag af følgende bestemmelser med henblik på at fastslå, om de er forenelige med det fælles marked.

I denne vurdering tager Kommissionen hensyn til:

a) nødvendigheden af at bevare og udvikle en effektiv konkurrence inden for fællesmarkedet navnlig på baggrund af alle de berørte markeders struktur

samt den reelle eller potentielle konkurrence fra virksomheder, der er beliggende i eller uden for Fællesskabet

b) de deltagende virksomheders position på markedet, deres økonomiske og finansielle styrke, leverandørernes og brugernes valgmuligheder, deres adgang til forsyninger eller afsætningsmarkeder, retlige eller faktiske hindringer for adgang til markedet, udbuds- og efterspørgselsudviklingen for de enkelte varer og tjenesteydelser, de interesser, som forbrugerne i mellemleddene og de endelige forbrugere har, samt udviklingen i det tekniske og økonomiske fremskridt, for så vidt som dette er til fordel for forbrugerne, og det ikke udgør en hindring for konkurrencen.

2. Fusioner, der ikke skaber eller styrker en dominerende stilling, som bevirker, at den effektive konkurrence hæmmes betydeligt inden for fællesmarkedet eller en væsentlig del heraf, skal erklæres forenelige med fællesmarkedet.

[...]«

5 I artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 4064/89 hedder det:

»Kommissionen behandler anmeldelsen straks ved modtagelsen.

[...]

b) Hvis Kommissionen fastslår, at den anmeldte fusion ganske vist er omfattet af denne forordning, men ikke rejser alvorlig tvivl med hensyn til, om den er forenelig med fællesmarkedet, beslutter den ikke at modsætte sig den, og erklærer den forenelig med fællesmarkedet [...]«

Kronologisk oversigt over de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

6 Nærværende annullationssøgsmål er anlagt af Verband der freien Rohrwerke eV (herefter »VFR«), en sammenslutning af virksomheder, og to af sammenslutningens medlemmer, nemlig Eisen- und Metallwerke Ferndorf GmbH (herefter »Ferndorf«) og Rudolf Flender GmbH & Co. KG (herefter »Flender«).

7 VFR er en sammenslutning, som varetager interesserne for ti mellemstore virksomheder med hjemsted i Tyskland, der fremstiller svejsede stålrør af varmtvalsede bredbånd eller kvartoplader og ikke tilhører nogen af de store europæiske jern- og stålkoncerner. VFR er igen medlem af Wirtschaftsverband Eisen, Blech und Metall Verarbeitende Industrie eV, en sammenslutning, som varetager interesserne for forskellige undersektorer inden for jern-, plade- og metalforarbejdningsindustrien (herefter »EBM«).

8 Ferndorf er en virksomhed, der hovedsagelig fremstiller stålrør med en diameter på over 406 mm (herefter »store rør«) med spiralsvejsning. Flender fremstiller stålrør med en diameter på under 406 mm (herefter »små rør«) med længdesvejsning. I modsætning til de øvrige medlemmer af VFR, som fremstiller stålrør af kvartoplader, fremstiller Ferndorf og Flender begge rør af varmtvalsede bredbånd.

9 Den 1. august 2000 anmeldte Salzgitter AG, en større tysk virksomhed med en integreret produktion og forarbejdning af stålprodukter (herefter »Salzgitter«), til Kommissionen sin plan om at overtage kontrollen med Mannesmannröhren-Werke AG, der er ejet af Mannesmann AG (99,3%) og Thyssen AG (0,7%) (herefter »MRW«) og som fremstiller og markedsfører stålrør samt råvarer til rørfremstilling (denne transaktion benævnes herefter »den omtvistede fusion«). MRW har sammen med selskabet Dillingerhütte (herefter »DH«), som er en del af Usinor-koncernen, kontrollen med Europipe SA, som fremstiller rør med længdesvejsning og spiralsvejsning. Endvidere kontrollerer MRW sammen med Vallourec-koncernen selskabet Vallourec & Mannesmann tubes SA, som ligeledes fremstiller stålrør. Endelig kontrollerer MRW sammen med Thyssen Krupp Stahl AG (herefter »TKS«) selskabet Hüttenwerke Krupp Mannesmann GmbH (herefter »HKM«), som fremstiller råstål og halvfabrikata.

10 Da den omtvistede fusion vedrørte både stålprodukter, som i medfør af artikel 81 KS sammenholdt med bestemmelserne i bilag I til EKSF-traktaten er omfattet af fusionskontrollen i henhold til artikel 66 KS, og forarbejdede produkter som f.eks. stålrør, som henhørte under EF-traktaten, blev projektet anmeldt dels i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 4064/89, dels i henhold til artikel 66 KS.

11 Kommissionen har ved en meddelelse af 12. august 2000, der er offentliggjort i EF-Tidende, opfordret de berørte parter til inden ti dage at tilkendegive deres mening om den omtvistede fusion.

12 Efter offentliggørelsen af denne meddelelse har såvel EBM som Ferndorf udtrykt forbehold med hensyn til den anmeldte fusion. De har gjort gældende, at de frygter, at Salzgitter efter denne fusion ikke længere vil være interesseret i på konkurrencedygtige vilkår at levere kvartoplader og varmtvalsede bredbånd til

rørproducenter, der ikke tilhører en større integreret jern- og stålkoncern (herefter de »uafhængige rørproducenter«), ikke mindst da sidstnævnte producenter konkurrerer med Salzgitter og visse af Salzgitter kontrollerede selskaber på nedstrømsmarkedet for rør.

13 Den 5. september 2000 vedtog Kommissionen beslutning COMP/M.2045 — Salzgitter/Mannesmannröhren-Werke, ved hvilken Kommissionen erklærede den omtvistede fusion forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 2, stk. 2, og artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 4064/89 (herefter »EF-beslutningen«).

14 Den 14. september 2000 vedtog Kommissionen beslutning COMP/EKSF.1336 — Salzgitter/Mannesmannröhren-Werke, ved hvilken den gav tilladelse til den omtvistede fusion i henhold til artikel 66, stk. 2, KS (herefter «EKSF-beslutningen«; EF-beslutningen og EKSF-beslutningen benævnes herefter under ét »de anfægtede beslutninger«).

15 I sidstnævnte beslutning fandt Kommissionen bl.a., at de indvendinger mod fusionen, der var fremført af en række uafhængige producenter af store rør, var ugrundede. Disse producenter, der var etableret i Tyskland, frygtede, at Salzgitter ville forskelsbehandle dem ved leveringen af kvartoplader og varmtvalsede bredbånd. Kommissionen fandt, at skulle Salzgitter udøve en sådan forskelsbehandling, kunne Kommissionen vedtage de foranstaltninger, der er fastsat i artikel 65 KS og artikel 66, stk. 7, KS. Kommissionen tog dog følgende erklæring fra Salzgitter til efterretning:

»Salzgitter-koncernen erklærer herved i forbindelse med anmeldelsen af en fusion i henhold til forordningen vedrørende fusionskontrol og artikel 66, stk. 3, KS, at koncernen, såfremt Europa-Kommissionen giver tilladelse til fusionen, fortsat vil give sine kunder, især producenterne af store svejsede rør, tilbud, der er i over-

ensstemmelse med markedsvilkårene, så længe koncernen fremstiller sådanne varer. Salzgitter-koncernen vil ikke træffe nogen diskriminerende foranstaltning over for sine kunder, bl.a. hvad angår pris, kvalitet og leveringsbetingelser. Målestokken for vurderingen af, om der foreligger forskelsbehandling, vil for kvartoplader være de betingelser, der indrømmes Europipe, og for varmtvalsede bredbånd de betingelser, Salzgitter AG for tiden indrømmer rørproducenterne« (herefter »erklæringen om ikke-forskelsbehandling«).

16 Ved skrivelse af 25. september 2000 anmodede EBM Kommissionen om flere oplysninger om beslutningerne om tilladelse til den omtvistede fusion og mulighederne for at tage stilling til disse beslutninger.

17 Som svar på denne anmodning fremsendte Kommissionen ved telefax af 3. oktober 2000 en genpart af de anfægtede beslutninger til EBM.

18 EBM besvarede denne ved skrivelse af 4. oktober 2000, hvori EBM anførte, at sammenslutningen også havde en række producenter af små stålrør som medlemmer, og at disse virksomheder ligeledes var berørt af den omtvistede fusion, således at det var nødvendigt, at Salzgitter tillige forpligtede sig til ikke at forskelsbehandle dem.

19 Ved skrivelse af 30. oktober 2000 fremførte sagsøgerne over for Kommissionen deres kritik af de anfægtede beslutninger. De forklarede bl.a. Kommissionen, hvorfor de ikke mente, at hverken de anfægtede beslutninger eller den deri indeholdte erklæring om ikke-forskelsbehandling tog tilstrækkeligt hensyn til de uafhængige rørproducenters interesser. De anmodede endvidere Kommissionen om at fremsende fuldstændige genparter af de anfægtede beslutninger. De modtog disse genparter den 14. november 2000.

20 Ved skrivelse af 23. november 2000 anmodede sagsøgerne Kommissionen om indsigt i de administrative sagsakter vedrørende den omtvistede fusion. Denne anmodning blev afvist ved skrivelse af 1. december 2000. Endvidere bekræftede Kommissionen ved skrivelse af 5. december 2000, at Salzgitter nægtede at give tilladelse til, at sagsøgerne fik udleveret en genpart af anmeldelsen, også selv om denne blev renset for forretningshemmeligheder.

21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. december 2000 har sagsøgerne anlagt nærværende sag.

22 Ved skrivelser af henholdsvis 8. og 20. marts 2001 har Mannesmann og Salzgitter anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionen.

23 Efter at have indhentet parternes bemærkninger gav formanden for Tredje Afdeling ved kendelse af 17. maj 2001 Salzgitter og Mannesmann tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionen (herefter »intervenienterne«). Intervenienterne fremlagde deres interventionsindlæg den 2. juli 2001.

24 Den skriftlige procedure afsluttedes ved indleveringen af duplikken den 14. december 2001.

25 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er omhandlet i procesreglementets artikel 64, anmodet parterne om at fremlægge visse dokumenter. Retten har endvidere stillet parterne en række skriftlige spørgsmål.

26 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten i retsmødet den 16. januar 2003.

Parternes påstande

27 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Det pålægges Kommissionen at fremlægge de administrative sagsakter vedrørende den omtvistede fusion eller i det mindste anmeldelsen eller anmeldelserne af denne fusion.

— De anfægtede beslutninger annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

28 Kommissionen har med støtte fra intervenienterne nedlagt følgende påstande:

— Principalt: Afvisning af annullationssagen.

— Subsidiært: Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

A — *Sagens antagelse til realitetsbehandling for så vidt angår påstanden om annullation af EKSF-beslutningen*

1. *Parternes argumenter*

29 Kommissionen finder med støtte fra intervenienterne, at sagen må afvises for så vidt angår påstanden om annullation af EKSF-beslutningen, idet sagsøgerne ikke har den fornødne retlige interesse. Sagsøgerne er nemlig ikke »virksomheder eller organisationer, der er nævnt i artikel 48 [KS]«, som ifølge artikel 33, stk. 2, KS er de eneste, der kan anlægge sag om annullation af beslutninger og henstillinger, der er vedtaget i henhold til EKSF-traktaten.

30 Kommissionen har endvidere gjort gældende, at sagen, der er anlagt den 11. december 2000, er anlagt for sent. Det fremgår nemlig af retspraksis, at hvis en retsakt som den, der er omtvistet i den foreliggende sag, hverken er meddelt sagsøgerne eller offentliggjort i EF-Tidende, løber den i artikel 33, stk. 3, KS fastsatte frist på en måned fra det tidspunkt, hvor sagsøgeren har fået kendskab til retsaktens indhold og begrundelse (Domstolens dom af 6.7.1988, sag 236/86, Dillinger Hüttenwerke mod Kommissionen, Sml. s. 3761, præmis 14). Ifølge Kommissionen fremgår det imidlertid af en række oplysninger i sagen, at sagsøgerne fik kendskab til hele EKSF-beslutningen og begrundelsen herfor senest den 30. oktober 2000, og endda højst sandsynligt før denne dato.

31 Sagsøgerne har gjort gældende, at de har en retlig interesse i en annullation af EKSF-beslutningen. En sag anlagt af tredjemand til prøvelse af en beslutning i henhold til EKSF-traktaten er nemlig undergivet de samme betingelser som dem, der gælder for antagelse til realitetsbehandling af en annullationssag, rettet mod en beslutning vedtaget i henhold til EF-traktaten, idet tredjemænd i henhold til artikel 33 KS kan anlægge sag om »individuelle beslutninger [, der angår dem]«, hvilket netop er tilfældet i den foreliggende sag. Endvidere finder sagsøgerne, at den ved EKSF-traktaten indførte ordning, hvorefter enhver virksomhed, der ikke er omfattet af denne traktat, er afskåret fra domstolsprøvelse, selv om de er umiddelbart og individuelt berørt af en beslutning vedtaget med hjemmel i EKSF-traktaten, strider mod forfatningsmæssige principper og især mod ligebehandlingsprincippet.

32 Sagsøgerne har ligeledes afvist Kommissionens argument om, at sagen er anlagt for sent, for så vidt angår påstanden om annullation af EKSF-beslutningen. De har nemlig henvist til, at beslutningen endnu ikke er blevet meddelt dem, således at den i artikel 33, stk. 3, KS fastsatte frist på en måned i henhold til samme bestemmelse endnu ikke er begyndt at løbe.

2. *Rettens bemærkninger*

33 Ifølge artikel 33, stk. 2, KS kan de »virksomheder eller organisationer, der er nævnt i artikel 48 [KS]«, på samme vilkår som dem, der er fastsat i stk. 1, anlægge sag om individuelle beslutninger og henstillinger, der angår dem, eller om generelle beslutninger og henstillinger, som de finder indebærer magtfordrejning i forhold til dem. Ifølge fast retspraksis er opregningen i artikel 33 KS af de retssubjekter, som kan rejse annullationssøgsmål, udtømmende, således at retssubjekter, der ikke er nævnt deri, ikke kan anlægge et sådant søgsmål (Domstolens dom af 11.7.1984, sag 222/83, Differdange kommune m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2889, præmis 8; Rettens kendelser af 29.9.1997, henholdsvis sag T-4/97, D'Orazio og Hublau mod Kommissionen, Sml. II, s. 1505, præmis 15, og sag T-70/97, Région wallonne mod Kommissionen, Sml. II, s. 1513, præmis 22).

34 Det fremgår endvidere af artikel 80 KS, at der ved »virksomhed« forstås »virksomheder, der [...] udøver en produktionsvirksomhed inden for kul- og stålsektoren [inden for Fællesskabet]«, og desuden, for så vidt angår artikel 65 KS og 66 KS og de i medfør af disse anlagte retssager, endvidere virksomheder eller organisationer, som sædvanligt udøver distributionsvirksomhed på samme område.

35 Hvad angår de »organisationer, der er nævnt i artikel 48 [KS]«, forstås ved dette begreb organisationer, hvis formål er at repræsentere og samle virksomheder efter betydningen i artikel 80 KS (jf. i denne retning Domstolens dom af 23.4.1956, forenede sager 7/54 og 9/54, Groupement des industries sidérurgiques luxembourgeoises mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 21, org.ref. Rec. s. 53, på s. 83, af 19.3.1964, sag 67/63, Sorema mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 469, org.ref. Rec. s. 293, på s. 316, og af 6.12.1990, sag C-180/88, Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie mod Kommissionen, Sml. I, s. 4413, præmis 23; Rettens dom af 24.10.1997, sag T-239/94, EISA mod Kommissionen, Sml. II, s. 1839, præmis 28).

36 I den foreliggende sag må det fastslås, at Ferndorf og Flender ikke udøver produktions- eller distributionsvirksomhed på kul- og stålområdet, idet de fremstiller stålrør, som, da de ikke er nævnt i bilag I til EKSF-traktaten, ikke er omfattet af denne. VFR varetager stålrørproducenternes interesser.

37 Selv om det antages, at sagsøgerne kan godtgøre, at de er berørt af EKSF-beslutningen, er det derfor åbenbart, at de ikke har kompetence til at anlægge sag om en annullation af denne beslutning i henhold til artikel 33, stk. 2, KS.

38 I denne forbindelse må Retten forkaste sagsøgernes argument om, at begrænsningen af retten til at anlægge sag til prøvelse af beslutninger og henstillinger vedtaget i henhold til EKSF-traktaten til kun at gælde for virksomheder og organisationer, der er omfattet af denne traktat, er i strid med retsbeskyttelsesprincippet og ligebehandlingsprincippet. Ganske vist skal EKSF-traktatens

bestemmelser om borgernes søgsmålsret efter fast retspraksis fortolkes vidt for at sikre de pågældendes retsbeskyttelse (Domstolens dom af 17.2.1977, sag 66/76, CFDT mod Rådet, Sml. s. 305, præmis 8; Rettens dom af 12.7.2001, forenede sager T-12/99 og T-63/99, UK Coal mod Kommissionen, Sml. II, s. 2153, præmis 53). Denne vide fortolkning kan imidlertid ikke udstrækkes i en sådan grad, at det vil stride imod de klare bestemmelser i EKSF-traktaten. Som Fællesskabets retsinstanser nemlig adskillige gange har fastslået, tilkommer det ikke dem at fravige traktaternes procesregler (jf. især hvad angår de i EKSF-traktaten fastsatte retsmidler Domstolens dom af 4.7.1963, sag 12/63, Schlieker mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 409, org.ref. Rec. s. 173, på s. 186).

39 Uden at det er fornødent at undersøge, om sagen i betragtning af den frist på en måned, der er fastsat i artikel 33, stk. 3, KS, er anlagt for sent, fremgår det således af det ovenfor anførte, at sagen må afvises for så vidt angår påstanden om annullation af EKSF-beslutningen.

B — *Sagens antagelse til realitetsbehandling for så vidt angår påstanden om annullation af EF-beslutningen*

1. *Parternes argumenter*

40 Kommissionen har med støtte fra intervenienterne udtrykt tvivl om, hvorvidt sagen opfylder betingelserne for antagelse til realitetsbehandling. Kommissionen finder nemlig ikke, at sagsøgerne som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF, er individuelt berørt af EF-beslutningen, der ikke er rettet til dem.

41 For det første opfylder VFR og Flender ingen af de tre betingelser, som Retten i sin dom af 19. maj 1994, Air France mod Kommissionen (sag T-2/93, Sml. II, s. 323), har fastsat for, at den sagsøgende virksomhed i denne sag kan anses for individuelt berørt, nemlig for det første, at den allerede under den administrative procedure har taget forbehold over for den anmeldte fusion, for det andet, at Kommissionen har bedømt konkurrencesituationen på de berørte markeder under særlig hensyntagen til den sagsøgende virksomheds situation, og for det tredje, at den sagsøgende virksomhed i henhold til en aftale med den franske regering og Kommissionen er blevet pålagt at afhænde sine interesser i virksomheden TAT. Med hensyn til Ferndorf finder Kommissionen ikke, at den omstændighed, at selskabet har deltaget i den administrative procedure, i sig selv er tilstrækkelig til at individualisere det, idet Kommissionen i overensstemmelse med sin sædvanlige praksis på dette område har kontaktet en lang række virksomheder under behandlingen af den anmeldte fusion og har modtaget en snes svar fra disse.

42 For det andet er det med urette, at sagsøgerne har henvist til dommen af 27. april 1995, CCE de la Société générale des grandes sources m.fl. mod Kommissionen (sag T-96/92, Sml. II, s. 1213), hvori Retten fastslog, at den omstændighed, at artikel 18, stk. 4, i forordning nr. 4064/89 udtrykkeligt nævner anerkendte repræsentanter for arbejdstagerne i de pågældende virksomheder blandt de tredjemænd, som godtgør at have en berettiget interesse i at måtte afgive udtalelser til Kommissionen, er tilstrækkelig til at anse dem for individuelt berørt af Kommissionens beslutning om fusionens forenelighed med fællesmarkedet. Kommissionen finder nemlig ikke, at dette princip kan overføres til den foreliggende sag, idet sagsøgerne i modsætning til de anerkendte repræsentanter for arbejdstagerne ikke er en del af en klart afgrænset gruppe og ikke har særlige rettigheder i henhold til forordning nr. 4064/89.

43 For det tredje finder Kommissionen i modsætning til, hvad sagsøgerne har hævdet, at den omstændighed, at fusionen indvirker negativt på Ferndorfs og Flenders økonomiske situation som uafhængige rørproducenter, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at individualisere disse selskaber, idet der, rent bortset fra at denne

påstand til dels bygger på unøjagtige oplysninger, er mange uafhængige rørproducenter i Fællesskabet, der befinder sig i en lignende situation.

44 Endelig finder Kommissionen, at det er med urette, at sagsøgerne har henvist til Rettens dom af 24. marts 1994, Air France mod Kommissionen (sag T-3/93, Sml. II, s. 121), idet Air France, der i den pågældende sag var sagsøgeren, i modsætning sagsøgeren i den foreliggende sag, befandt sig i en situation, der klart adskilte selskabet fra de øvrige aktører på markedet.

45 Sagsøgerne har gjort gældende, at de har retlig interesse i en annullation af EF-beslutningen.

2. *Rettens bemærkninger*

46 Da sagsøgerne ikke er adressater for EF-beslutningen, der alene er rettet til fusionsparterne, fremgår det af artikel 230, stk. 4, EF, at de kun kan anlægge en sag med påstand om annullation af denne beslutning, såfremt denne berører dem umiddelbart og individuelt.

47 I den foreliggende sag er det åbenbart og i øvrigt ubestridt af parterne, at sagsøgerne er umiddelbart berørt af EF-beslutningen. Da beslutningen muliggør gennemførelsen af den planlagte fusion, kan den medføre en øjeblikkelig ændring af situationen på de pågældende markeder, som således udelukkende beror på fusionsparternes vilje (jf. dommen af 24.3.1994, Air France mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 44 ovenfor, præmis 80).

48 Det skal herefter undersøges, om sagsøgerne ligeledes er individuelt berørt af nævnte beslutning.

49 Efter fast retspraksis vil »andre personer end en beslutnings adressater [...] kun kunne påstå, at de berøres individuelt, hvis denne beslutning rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten« (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org.ref. Rec. s. 197, på s. 223, samt dommen af 19.5.1994, Air France mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 41 ovenfor, præmis 42).

50 Hvad dette angår har Retten for det første fastslået, at Ferndorf, som det fremgår af betragtning 37 og 43 til EF-beslutningen, er i direkte konkurrence med fusionsparterne på markedet for store rør med spiralsvejsning. Den omtvistede fusion kan således berøre Ferndorf i selskabets egenskab af direkte konkurrent.

51 Endvidere kan den omtvistede fusion ligeledes berøre Ferndorf i selskabets egenskab af indkøber af de nødvendige råvarer til fremstilling af rør. Det er nemlig ubestridt, at Ferndorf som rørfabrikant, der ikke selv producerer de varmtvalsede bredbånd, som selskabet har brug for til sin produktion af store rør med spiralsvejsning, flere gange har henvendt sig til Salzgitter for at få dækket sit behov på dette område. Det fremgår nemlig af Salzgitters interventionsindlæg, at Salzgitter i 1998 og 1999 leverede henholdsvis 2 100 og 10 200 tons varmtvalsede bredbånd til Ferndorf, hvilket i hvert fald hvad angår 1999-leverancen udgør en væsentlig del af Ferndorfs årlige forbrug. Sagsøgerne har endvidere i deres skriftlige indlæg og under retsmødet gjort gældende, at den omtvistede fusion vil skade deres forsyningssituation så meget desto mere, som Salzgitter som led i fusionen indirekte har overtaget den fælles kontrol med den største rørproducent i Fællesskabet, nemlig Europipe, og at Salzgitter derfor vil være fristet til at begunstige denne virksomhed på sagsøgernes bekostning med hensyn til

leverancer af varmtvalsede bredbånd. Sagsøgerne har i øvrigt hævdet, at fusionen ligeledes vil knytte bånd mellem Salzgitter og de øvrige storleverandører af varmtvalsede bredbånd, nemlig Usinor-koncernen og Thyssen-koncernen, og at det ikke kan udelukkes, at fusionsparterne og disse udenforstående virksomheder som følge af disse bånd vil være tilbøjelige til på bekostning af de uafhængige rørproducenter at koordinere deres aktiviteter på markedet for de råvarer, der indgår i rørproduktionen. Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at deres frygt for, at den omtvistede fusion ville få en skadelig indvirkning på deres forsyningssituation med hensyn til varmtvalsede bredbånd, har vist sig at være berettiget, idet fusionsparterne siden fusionens gennemførelse i august 2000 har nægtet at levere varmtvalsede bredbånd til Flender.

52 Det skal ligeledes bemærkes, at Ferndorf efter Kommissionens meddelelse i henhold til artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 4064/89 har deltaget aktivt i den administrative procedure.

53 Efter at selskabet på eget initiativ havde anmodet Kommissionen om at måtte besvare det spørgeskema, der var blevet fremsendt til de forskellige virksomheder for at indsamle oplysninger om den omtvistede fusions potentielle virkninger for de pågældende markeder, har det på visse punkter kritiseret fusionen. Ferndorf har især i sine skrivelser af 22. og 24. august 2000 samt i det til sidstnævnte skrivelse vedhæftede svar på spørgeskemaet anført, at den omtvistede fusion vil styrke fusionsparternes konkurrencestilling på markedet for store rør med spiralsvejsning på bekostning af de uafhængige rørproducenter, der i lighed med Ferndorf ikke selv har nogen produktion af de råvarer, der er nødvendige for at producere rør, og for hvem det ikke er lykkedes at fremskaffe disse råvarer til konkurrencedygtige priser hos de store jern- og stålkoncerner.

54 Det fremgår endvidere klart af betragtning 20-23 til EKSF-beslutningen, som der bl.a. henvises til som begrundelse for EF-beslutningen (jf. præmis 123), samt af

Kommissionens skrivelser, at Kommissionen har vurderet konkurrencesituationen på markederne for de råvarer, der er nødvendige for at producere rør, samt på markederne for rør under hensyntagen til indsigelserne fra de uafhængige rørproducenter som f.eks. Ferndorf.

55 Det skal endvidere bemærkes, at Kommissionen i betragtning 23 til EKSF-beslutningen har taget Salzgitters erklæring om ikke-forskelsbehandling til efterretning. Af det pågældende tekstafsnit fremgår det imidlertid klart, ligesom det i øvrigt er ubestridt af parterne, at det netop er for at imødegå indsigelserne fra forskellige uafhængige rørproducenter som f.eks. Ferndorf, at Salzgitter i denne erklæring har forpligtet sig til ikke at udøve forskelsbehandling hvad angår leverancer af kvartoplader og varmtvalsede bredbånd til de uafhængige rørproducenter.

56 Ferndorf må derfor anses for at være umiddelbart og individuelt berørt af EF-beslutningen.

57 Da der endvidere er tale om et fælles søgsmål, er det ikke nødvendigt at undersøge, om de andre sagsøgere har retlig interesse (Domstolens dom af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, præmis 31, og Rettens dom af 6.3.2002, forenede sager T-127/99, T-129/99 og T-148/99, Diputación Foral de Álava m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1275, præmis 52).

58 Sagen kan således antages til realitetsbehandling hvad angår påstanden om annullation af EF-beslutningen.

C — *Sagsøgernes argumentation for, at sagen som helhed kan antages til realitetsbehandling, idet der er nedlagt påstand om annullation af to beslutninger, som i realiteten kun udgør én beslutning*

1. *Parternes argumenter*

59 Sagsøgerne finder, at de argumenter, Kommissionen har fremført for at påvise, at sagen ikke kan fremmes til realitetsbehandling, er baseret på den fejlagtige retlige opfattelse, at EKSF-beslutningen og EF-beslutningen er to selvstændige retsakter, der har hjemmel i forskellige bestemmelser, og som derfor skal opfylde forskellige formelle betingelser for at kunne prøves ved Fællesskabets retsinstanser. Sagsøgerne finder nemlig, at disse to beslutninger i realiteten udgør én administrativ akt, som bør være underlagt ensartede formelle betingelser, således at en sag, der i lighed med den foreliggende opfylder de formelle betingelser, der er fastsat i en af de to traktater, bør antages til realitetsbehandling i sin helhed.

60 Til støtte for denne påstand har sagsøgerne for det første gjort gældende, at Kommissionens retlige opfattelse modsiges af, at de anfægtede beslutninger vedrører én og samme udelelige fusionsplan, som i henhold til artikel 66, stk. 1, KS og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 4064/89 er omfattet af Kommissionens fusionskontrol, og som derfor kun kan anses for lovlig, hvis den opfylder kravene på begge lovgivningsområder. Ifølge sagsøgerne skulle Kommissionen derfor have vedtaget én beslutning, som i sig selv opfylder kravene på begge lovgivningsområder.

61 Sagsøgerne finder for det andet, at den omstændighed, at vedtagelsen af to særskilte beslutninger eventuelt kan føre til indbyrdes modstridende resultater, er i strid med principperne om en sammenhængende og lovlig sagsbehandling, som pålægger Kommissionen i sine beslutninger at tage hensyn til de retlige normer,

der henhører under Kommissionens kompetenceområde, og som finder anvendelse på søgsmålsgenstanden eller kan påvirke vurderingen heraf (jf. Domstolens dom af 15.6.1993, sag C-225/91, Matra mod Kommissionen, Sml. I, s. 3203, præmis 41 og 42, og af 27.1.2000, sag C-164/98 P, DIR International Film m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 447, præmis 21 og 30; Rettens dom af 31.1.2001, sag T-156/98, RJB Mining mod Kommissionen, Sml. II, s. 337, præmis 112).

62 For det tredje finder de, at Kommissionens opfattelse er i modstrid med hovedlinjerne i Kommissionens egen meddelelse om ensartede procedurer for behandling af fusioner efter EKSF-traktaten og EF-traktaten (EFT 1998 C 66, s. 36, herefter »meddelelsen om ensartede procedurer«), for så vidt som det fremgår af denne meddelelse, at fusioner, der falder ind under anvendelsesområdet for begge forbudsbestemmelser, skal bedømmes ud fra begge synspunkter i en fælles procedure, og at reglerne i forordning nr. 4064/89 samt gennemførelsesbestemmelserne hertil finder tilsvarende anvendelse på den foreliggende sag.

63 For det fjerde finder sagsøgerne, at Kommissionen har anvendt en urigtig fremgangsmåde, idet den, da fusionen sandsynligvis kun har været genstand for én anmeldelse, kun kunne tage stilling til fusionen i én beslutning, der skulle vedtages senest en måned efter modtagelsen af anmeldelsen (artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 4064/89). Sagsøgerne har nemlig anført, at selv om Kommissionen i meddelelsen om ensartede procedurer ikke har anerkendt, at fristen på en måned generelt er bindende, udgør overholdelsen af fristen på en måned i en sag som den foreliggende et krav, der følger af både hensynet til retssikkerheden og ønsket om ikke at undergrave det anmeldelsessystem, der er indført ved forordning nr. 4064/89.

64 For det femte har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ikke har kunnet følge denne fremgangsmåde, da EKSF-traktaten udløb i 2002. Den fusionskontrolmæssige behandling af fusionssagen forudsætter nemlig en vurdering af

fusionens indvirkning på markedsstrukturerne på længere sigt, således at Kommissionen i henhold til den af EF-traktaten afledte lovgivning om fusionskontrol burde have taget hensyn til de ændringer af konkurrencestrukturen, som fusionen kunne medføre på stålmarkederne og på nedstrømsmarkederne for forbrugsgoder også efter udløbet af EKSF-traktaten.

65 Endelig finder sagsøgerne, at Kommissionens holdning begrænser deres retsbeskyttelse, idet det ikke er udelukket, at den i visse tilfælde kan medføre, at en berørt part tvinges til at anlægge en sag til prøvelse af den første beslutning endog uden at kende den anden beslutning.

66 Kommissionen har afvist samtlige sagsøgernes argumenter om, at den burde have givet tilladelse til den omtvistede fusion i én beslutning.

2. *Rettens bemærkninger*

67 Det skal indledningsvis bemærkes, at den omtvistede fusion er omfattet af såvel EKSF-traktaten som EF-traktaten, idet fusionsparterne ikke alene udøver stålproduktionsvirksomhed, således som dette begreb er defineret i bilag I til EKSF-traktaten, men ligeledes virker inden for stålforarbejdning, som udgør et senere led i forarbejdningsprocessen og derfor ikke er omfattet af EKSF-traktaten, men af EF-traktaten (herefter »den blandede fusion«).

68 Efter fast retspraksis fremgår det imidlertid af artikel 305, stk. 1, EF, at for så vidt angår fællesmarkedets funktion gælder reglerne i EKSF-traktaten og de til gennemførelse heraf udstedte bestemmelser fortsat uanset EF-traktaten (jf. Domstolens dom af 24.10.1985, sag 239/84, Gerlach, Sml. s. 3507, præmis 9, og af 24.9.2002, forenede sager C-74/00 P og C-75/00 P, Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen, Sml. I, s. 7869). I det omfang, der i EKSF-traktatens artikel 66 er fastsat særlige regler for fusionskontrol, finder disse regler således som lex specialis anvendelse på de fusioner eller dele af fusioner, som er omfattet af denne traktat. Dette indebærer, at i det særlige tilfælde, hvor der er tale om en blandet fusion, skal de aspekter af fusionen, der er omfattet af EKSF-traktaten, behandles på baggrund af reglerne i artikel 66 KS, mens samtlige øvrige aspekter af fusionen skal behandles inden for rammerne af den generelle fusionskontrolordning, der er indført ved forordning nr. 4064/89.

69 I det omfang, såvel artikel 66 KS som forordning nr. 4064/89 kræver forhåndsgodkendelse af fusioner, indebærer dette, at parterne i en blandet fusion kun kan gennemføre den anmeldte fusionsplan, såfremt de har fået to særskilte tilladelser, nemlig én tilladelse i henhold til artikel 66, stk. 2, KS, for de dele af fusionen, der er omfattet af EKSF-traktaten, og én tilladelse i henhold til forordning nr. 4064/89 for de dele af fusionen, der er omfattet af EF-traktaten.

70 Alene på grund af disse særlige omstændigheder kunne Kommissionen således vedtage to særskilte beslutninger om tilladelse til at gennemføre den omtvistede fusion. Det er desuden så meget desto mere berettiget at gå frem på denne måde, som reglerne i artikel 66 KS og i forordning nr. 4064/89 såvel materielt som formelt adskiller sig fra hinanden.

71 Retten skal bemærke, at der ikke er overensstemmelse mellem disse to bestemmelsers betingelser for at kunne tillade en fusion og således heller ikke mellem selve formålet med den kontrol, der indføres ved de to bestemmelser. Ifølge

artikel 66, stk. 2, KS kan Kommissionen nemlig alene tillade en fusion omfattet af EKSF-traktaten, såfremt denne fusion ikke sætter vedkommende personer eller virksomheder i stand til »at bestemme priserne, at kontrollere eller indskrænke produktionen eller distributionen eller at hindre opretholdelsen af en egentlig konkurrence på en betydelig del af markedet for disse produkter« eller til »at unddrage sig de konkurrenceregler, der følger af anvendelsen af denne traktat, navnlig ved at skabe en kunstig fortrinsstilling, som medfører en væsentlig fordel i adgangen til forsyningskilderne og afsætningsmarkederne«. Derimod kan Kommissionen i henhold til artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 4064/89 kun erklære en fusion forenelig med fællesmarkedet, såfremt fusionen ikke skaber eller styrker »en dominerende stilling, som bevirker, at den effektive konkurrence hæmmes betydeligt inden for fællesmarkedet eller en væsentlig del heraf«.

72 Endvidere er der mange formelle forskelle. Som eksempel kan nævnes, at i modsætning til fusionskontrolbestemmelserne i artikel 66 KS indeholder forordning nr. 4064/89 en bestemmelse om offentliggørelse i EF-Tidende af, at anmeldelsen har fundet sted (artikel 4, stk. 3), ligesom forordningen fastsætter strenge frister for vedtagelsen af beslutninger som led i fusionskontrollen (artikel 10) og indeholder bestemmelser om, at Kommissionen inden vedtagelsen af en beslutning, hvorved en fusion erklæres uforenelig med fællesmarkedet, eller godkender en fusion på visse betingelser, skal fremsende en meddelelse af klagepunkter eller give aktindsigt (artikel 18, stk. 1 og 3).

73 Det er således åbenbart, at Kommissionen ikke har handlet ulovligt ved at vedtage to særskilte beslutninger om tilladelse til at gennemføre den omtvistede fusion.

74 Denne konklusion modsiges ikke af nogen af sagsøgernes argumenter.

75 For det første har sagsøgerne fejlagtigt gjort gældende, at Kommissionen ikke havde ret til at vedtage to særskilte beslutninger, fordi genstanden for disse beslutninger er én og samme udelelige fusionsplan, som ifølge artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 4064/89 og artikel 66, stk. 1, KS faldt ind under reglerne for Kommissionens fusionskontrol og derfor kun kunne være lovlig, såfremt den opfylder såvel EKSF-traktatens som EF-traktatens krav. Som nævnt ovenfor er alene den omstændighed, at der i EKSF-traktaten og EF-traktaten er fastsat to forskellige kontrolordninger, i sig selv tilstrækkelig til, at Kommissionen kan vedtage to særskilte beslutninger, hvori den giver tilladelse til en blandet fusion, ikke mindst da kontrollen i henhold til artikel 66 KS såvel formelt som materielt afviger fra kontrollen i henhold til forordning nr. 4064/89. Denne konklusion ændres ikke af, at der er tale om én og samme udelelige fusion. Selv om den anmeldte blandede fusion ganske vist ud fra et økonomisk synspunkt generelt af anmelderne anses for et udeleligt hele, kan dette ikke forhindre, at fusionen fra et retligt synspunkt kræver to særskilte tilladelser fra Kommissionen, nemlig en tilladelse i henhold til artikel 66, stk. 2, KS for de aspekters vedkommende, der henhører under EKSF-traktaten, og en tilladelse i henhold til forordning nr. 4064/89 for så vidt angår de øvrige aspekter.

76 For det andet må Retten forkaste sagsøgernes argumenter om, at vedtagelsen af to særskilte beslutninger ved en blandet fusion er i strid med Kommissionens forpligtelse til at sikre sammenhængen i sine beslutninger. Efter fast retspraksis skal Kommissionen ganske vist principielt undgå manglende sammenhæng i gennemførelsen af de forskellige fællesskabsretlige bestemmelser (dommen i sagen Matra mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 61 ovenfor, præmis 41 og 42, og i sagen DIR International Film m.fl. mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 61 ovenfor, præmis 21 og 30). Den blotte omstændighed, at Kommissionen vedtager to særskilte beslutninger som led i kontrollen af en blandet fusion, er imidlertid ikke i sig selv i strid med denne forpligtelse. I modsætning til hvad sagsøgerne hævder, er muligheden for, at vedtagelsen af særskilte beslutninger eventuelt fører til, at Kommissionen tillader en fusion helt eller delvis hvad angår EKSF-aspekterne og forbyder samme fusion helt eller delvis hvad angår EF-aspekterne, ikke udtryk for manglende sammenhæng, men snarere en følge af, at

fusioner eller dele heraf er underkastet forskellige formelle og materielle regler afhængigt af, om de henhører under EKSF-traktaten eller EF-traktaten. Noget lignende gør sig i øvrigt gældende med hensyn til muligheden af, at en sag, der er anlagt til prøvelse af beslutninger, hvori der gives tilladelse til en blandet fusion, fører til et andet resultat for den beslutning, der er vedtaget i henhold til artikel 66 KS, end for den beslutning, der er vedtaget i henhold til forordning nr. 4064/89. Uanset om Kommissionen vedtager én fælles beslutning eller to særskilte beslutninger, påhviler det nemlig nødvendigvis Fællesskabets retsinstanser at prøve lovligheden af beslutningerne på baggrund af de indbyrdes afvigende regler, der er fastsat i de to traktater.

77 Det er rigtigt, at Kommissionen i henhold til ovennævnte retspraksis er forpligtet til at undgå en mangel på sammenhæng, når den udøver kontrol med en blandet fusion ud fra bestemmelserne i artikel 66 KS og forordning nr. 4064/89. Sagsøgerne har dog på ingen måde påvist, at Kommissionen ikke har opfyldt denne forpligtelse i den foreliggende sag. Endvidere skal det bemærkes, at sammenhængen faktisk er sikret i den foreliggende sag, idet det klart fremgår af de anfægtede beslutninger, at Kommissionen har vedtaget dem efter en samlet og sammenhængende bedømmelse af den anmeldte fusion. Ikke alene er beskrivelserne af fusionsparternes aktiviteter i betragtning 3-11 til EKSF-beslutningen og betragtning 3-8 til EF-beslutningen nemlig næsten identiske, men Kommissionen har i betragtning 11 til EKSF-beslutningen også klart fremhævet, at de aspekter af fusionen, der henhører under EF-traktaten, er behandlet i EF-beslutningen, mens Kommissionen i betragtning 8 til EF-beslutningen har anført, at de aspekter af fusionen, der henhører under EKSF-traktaten, er behandlet i EKSF-beslutningen. Endelig har Kommissionen i betragtning 20 til EKSF-beslutningen gennemgået den omtvistede fusions potentielle virkninger for de EKSF-markeder, der er opstrømsmarkeder i forhold til markederne for rør, der henhører under EF-traktaten. Kommissionen har nemlig taget hensyn til forbeholdene fra de rørproducenter, som frygter, at fusionsparterne efter fusionen ikke længere vil være interesseret i at forsyne dem med de råvarer, der kræves til produktion af stålrør på et marked, hvor stålproducenterne er i direkte konkurrence med fusionsparternes datterselskaber. For at imødegå denne frygt har Kommissionen gennemgået de potentielle virkninger, som fusionsparternes stilling på de opstrømsmarkeder, der henhører under EKSF-traktaten, kan have for konkurrencesituationen på de nedstrømsmarkeder, der er omfattet af EF-traktaten, nemlig markederne for rør.

78 For det tredje er det med urette, at sagsøgerne har henvist til meddelelsen om ensartede procedurer for at godtgøre, at Kommissionen ikke var berettiget til at vedtage to særskilte beslutninger.

79 Efter den klare ordlyd af denne meddelelse tager denne nemlig sigte på »at øge gennemsigtigheden, at fremskynde beslutningsprocessen og at sikre, at retten til forsvar i højere grad respekteres i forbindelse med undersøgelse af [ansøgninger om tilladelse til at gennemføre fusioner henhørende under EKSF-traktaten]« (punkt 1). Meddelelsen tager ligeledes sigte på at opfylde virksomhedernes forventninger, især hvad angår blandede fusioner, og at forenkle procedurerne og endelig »at give EKSF-virksomheder kendskab til proceduren, idet EKSF-traktaten snart udløber« (punkt 2). For at nå disse mål har Kommissionen bestemt, at en række regler i forordning nr. 4064/89 samt gennemførelsesbestemmelserne til denne forordning i analogi hermed skal anvendes på fusioner henhørende under EKSF-traktaten. Derimod har Kommissionen, i modsætning til hvad sagsøgerne har hævdet, intetsteds i denne meddelelse hævdet, at den i analogi hermed ville anvende samtlige regler i forordning nr. 4064/89 og de forskrifter, der er vedtaget i henhold til denne. Tværtimod har Kommissionen klart anført, at kun enkelte specifikke regler ville finde analog anvendelse.

80 Retten skal endvidere bemærke, at denne meddelelse, der indeholder en række regler, som Kommissionen har pålagt sig selv, på ingen måde udelukker, at Kommissionen vedtager særskilte beslutninger, når den skal godkende en blandet fusion. Tværtimod indeholder meddelelsen en række regler, der gør det muligt at forenkle proceduren og endog minimere de ulemper, der måtte følge af, at den anmeldte fusion henhører under to forskellige traktater og skal behandles på baggrund af bestemmelserne i disse traktater, som er forskellige. Dette gælder bl.a. de frister, inden for hvilke Kommissionen skal vedtage sine beslutninger i henhold til EKSF-traktaten (punkt 7-9 i meddelelsen). Selv om artikel 66 KS ikke fastsætter nogen frist for vedtagelsen af en beslutning, hvorved der gives tilladelse til en fusion omfattet af EKSF-traktaten, har Kommissionen således i meddelelsens punkt 7 anført, at den »[vil bestræbe sig på] at vedtage sin beslutning inden en

måned efter anmeldelsen«. Denne forpligtelse, som er en forpligtelse til at handle på en bestemt måde, gør det muligt at sikre, at Kommissionen i tilfælde af en blandet fusion giver sin tilladelse i henhold til EKSF-traktaten på et tidspunkt, der ligger så tæt som muligt op ad tidspunktet for tilladelsen i henhold til EF-traktaten, som ifølge artikel 10, stk. 1, skal meddeles senest en måned efter anmeldelsen af fusionen.

81 I denne forbindelse må Retten forkaste sagsøgernes argumenter om, at retssikkerhedsprincippet samt ønsket om at opretholde anmeldelsesordningen i henhold til forordning nr. 4064/89 indebærer, at når der er tale om en blandet fusion, skal den frist på en måned, der er fastsat i artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 4064/89, ligeledes gælde for beslutningen i henhold til EKSF-traktaten. Det er rigtigt, at den omstændighed, at Kommissionen i modsætning til, hvad der gælder for kontrollen af fusioner henhørende under EF-traktaten, ikke er bundet af strenge frister, når den vedtager en beslutning om kontrol af en fusion omfattet af EKSF-traktaten, kan stille parterne i en blandet fusion i en vanskelig situation. Dette gælder navnlig, hvis Kommissionen allerede har godkendt den del af fusionen, der henhører under EF-traktaten, men endnu ikke har godkendt den del af fusionen, der henhører under EKSF-traktaten. I dette tilfælde er de berørte parter, selv om de har opnået tilladelse til den del af fusionen, der henhører under EF-traktaten, nemlig nødsaget til at afvente Kommissionens godkendelse af den del af fusionen, der henhører under EKSF-traktaten, inden de kan gennemføre fusionen som helhed. Det er dog åbenbart, at den vanskelige situation ikke som hævdet af sagsøgerne medfører nogen svækkelse af retssikkerheden i forbindelse med den pågældende fusion, idet denne fra et fællesskabsretligt synspunkt endnu ikke har kunnet gennemføres. Desuden er det netop for at gøre denne vanskelige situation så kortvarig som muligt, at Kommissionen i sin meddelelse om ensartede procedurer har anført, at den vil bestræbe sig på at vedtage EKSF-beslutningerne inden en måned efter anmeldelsen.

82 For det fjerde må Retten forkaste sagsøgernes argumenter om, at vedtagelsen af særskilte beslutninger begrænser deres retsbeskyttelse. I den foreliggende sag er EKSF-beslutningen nemlig vedtaget ni dage efter EF-beslutningen, dvs. inden for et meget kort tidsrum. Kommissionen har således levet op til sit tilsagn i punkt 7 i meddelelsen om ensartede procedurer, nemlig at den »[vil bestræbe sig på] at

vedtage sin beslutning [i henhold til EKSF-traktaten] inden en måned efter anmeldelsen«. Når Kommissionen har vedtaget EKSF-beslutningen så hurtigt efter EF-beslutningen, udelukker dette faktisk den hypotetiske situation, sagsøgerne har påberåbt sig, og som går ud på, at de ville være nødsaget til at anlægge en sag til prøvelse af EF-beslutningen endnu før vedtagelsen af EKSF-beslutningen. I den foreliggende sag har sagsøgerne nemlig fået kendskab til de anfægtede beslutninger ved telefax af 4. oktober 2000, således at den søgsmålsfrist på to måneder, der er fastsat i artikel 230, stk. 5, EF, endnu ikke var begyndt at løbe, da Kommissionen vedtog EKSF-beslutningen.

83 Endelig forhindrede den omstændighed, at EKSF-traktaten ville udløbe i 2002, ikke som hævdet af sagsøgerne Kommissionen i at vedtage to særskilte beslutninger om tilladelse til at gennemføre den omtvistede fusion. Udløbet af EKSF-traktaten kan nemlig ikke sløre, at det, så længe traktaten var i kraft, påhvilede Kommissionen at kontrollere, om de fusioner eller dele af fusioner, der er omfattet af EKSF-traktaten, opfyldte betingelserne i artikel 66 KS for at opnå tilladelse. Det er ubestridt, at EKSF-traktaten var i kraft, da Kommissionen vedtog EKSF-beslutningen. Endvidere har sagsøgerne på intet tidspunkt forklaret, hvorfor denne traktats snarlige udløb skulle forhindre Kommissionen i at foretage en korrekt vurdering af den anmeldte fusion ud fra bestemmelserne i artikel 66, stk. 2, KS.

84 Retten må således forkaste sagsøgernes argumenter om, at det i en sag som den foreliggende er tilstrækkeligt, at formalitetskravene er opfyldt hvad angår én af de to beslutninger om tilladelse til den omtvistede fusion, for at sagen som helhed kan antages til realitetsbehandling. Det må ligeledes fastslås, at Kommissionen ikke har handlet ulovligt ved at vedtage to særskilte beslutninger for at tillade den omtvistede fusion.

D — *Formaliteten i forbindelse med interventionsindlægget fra Mannesmann*

1. *Parternes argumenter*

85 Sagsøgerne har gjort gældende, at Mannesmanns interventionsindlæg er i strid med procesreglementets artikel 116, stk. 4, andet afsnit, litra b), og ikke opfylder begrundelsespligten og derfor må afvises, for så vidt som intervenienten ikke personligt har begrundet sit interventionsindlæg, men har nøjedes med at henvise til Salzgitters redegørelse.

2. *Rettens bemærkninger*

86 Procesreglementets artikel 116, stk. 4, andet afsnit, bestemmer:

»Indlægget skal indeholde:

a) intervenientens påstande, hvorved denne helt eller delvis støtter en af parternes påstande eller helt eller delvis påstår disse forkastet

b) de af intervenienten fremførte anbringender og argumenter

c) i påkommende tilfælde en angivelse af de beviser, der påberåbes.«

87 I den foreliggende sag meddelte Mannesmann ved skrivelse af 2. juli 2001 Retten, at selskabet fuldt ud støttede Kommissionens argumenter og endvidere var enig i Kommissionens påstand om afvisning af sagen eller frifindelse af Kommissionen samt tilpligtelse af sagsøgerne til at betale sagens omkostninger. Mannesmann tilføjede imidlertid, at selskabet for at undgå gentagelser ville henvise til argumenterne i Salzgitters interventionsindlæg, som Mannesmann havde været med til at udarbejde.

88 I modsætning til hvad sagsøgerne har hævdet, er denne fremgangsmåde ikke i strid med procesreglementets artikel 116, stk. 4, ligesom den ikke tilsidesætter begrundelsespligten.

89 Mannesmann har nemlig på denne måde blot henvist til et processkrift, som indeholder samtlige de oplysninger, der kræves ifølge procesreglementets artikel 116, stk. 4, andet afsnit. Salzgitters indlæg blev i øvrigt indleveret samme dag i samme sag og til den samme afdeling i Retten, således at der ikke er nogen risiko for forveksling. Denne fremgangsmåde gør det endvidere muligt for Fællesskabets retsinstanser at spare på deres begrænsede ressourcer. Da intervenienten ikke har henvist til fremtidige akter eller til akter, hvis indhold må være intervenienten ubekendt, er en sådan fremgangsmåde endelig ikke uforenelig med det ansvar, hver part har for indholdet af de processkrifter, vedkommende fremlægger.

90 Det skal endvidere bemærkes, at den retspraksis, sagsøgerne har henvist til til støtte for deres påstand, er irrelevant.

91 Ganske vist afviste Retten i sin dom af 29. juni 1995, ICI mod Kommissionen (sag T-37/91, Sml. II, s. 1901), at sagsøgeren i denne sag generelt kunne henvise til sine stævninger i to andre sager, men denne afvisning var baseret på en konstatering af, at de anbringender og argumenter, der var gjort gældende i de to stævninger,

vedrørte »to særskilte markeder og to forskellige overtrædelser« (dommens præmis 46) og især to forskellige retssager, der ikke var blevet forenet, således at der blev henvist til et processkrift, der ikke indgik i sagens akter. Dette er klart ikke tilfældet i den foreliggende sag, som vedrører en henvisning til ét processkrift i én og samme sag og for samme afdeling. Endvidere accepterede Retten i dommens præmis 47 en henvisning til de indlæg, der var indleveret i en anden sag, med den begrundelse, at »parterne, de befuldmægtigede og advokaterne er de samme, at de to sager er blevet anlagt for Retten den samme dag, at de to sager verserer for den samme afdeling og er tildelt den samme refererende dommer, og endelig, at de omtvistede beslutninger vedrører det samme marked«. Når Retten således med rette har anerkendt, at en henvisning til indlæg fremlagt i en anden sag kan tillades, må dette i endnu højere grad gælde for en henvisning til et processkrift, der er indleveret i samme sag og for samme afdeling, således som det er sket i den foreliggende sag.

92 Ej heller Domstolens dom af 13. december 1990, Kommissionen mod Grækenland (sag C-347/88, Sml. I, s. 4747), eller af 13. marts 1992, Kommissionen mod Tyskland (sag C-43/90, Sml. I, s. 1909), støtter påstanden om, at Mannesmann har handlet ulovligt. I disse sager havde Kommissionen, der havde nedlagt påstand om, at det blev fastslået, at de pågældende lande havde tilsidesat deres forpligtelser, henvist til en række klagepunkter, der alene var gengivet i åbningsskrivelserne til disse lande. Domstolen afviste denne henvisning til klagepunkter, der ikke fremgik af stævningerne, idet dette klart var i strid med artikel 19 i protokollen vedrørende statutten for Domstolen og artikel 38, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, hvorefter stævningen bl.a. skal indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene (dommen i sagen Kommissionen mod Grækenland, præmis 28 og 29, og i sagen Kommissionen mod Tyskland, præmis 5-9).

93 Endelig findes der heller ikke støtte for sagsøgernes påstande i Domstolens kendelse af 7. marts 1994, De Hoe mod Kommissionen (sag C-338/93 P, Sml. I, s. 819, præmis 28-30). De Hoe havde appelleret Rettens frifindelsesdom og havde

i den forbindelse bl.a. beskyldt Retten for fejlagtigt at have fastslået, at kravene ifølge artikel 19, stk. 1, i statutten for Domstolen og i artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet ikke var opfyldt dermed, at klagen i dens helhed var indeholdt i stævningen. Domstolen forkastede dette anbringende under henvisning til, at efter omstændighederne i den foreliggende sag kunne en blot og bar gengivelse i stævningen af klagen i dens helhed ikke afhjælpe den fejl, der forelå ved undladelsen af at angive de anbringender, søgsmålet støttedes på (kendelsens præmis 29). Det er klart, at disse omstændigheder ikke kan overføres til den foreliggende sag, som vedrører henvisningen til et interventionsindlæg fremlagt af en anden intervenient i samme sag.

Realiteten

A — *Anbringendet om en fejlvurdering af den omtvistede fusions virkninger for markedet for store svejsede rør*

1. *Parternes argumenter*

94 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen har fejlvurderet såvel de horisontale som de vertikale virkninger af den omtvistede fusion for markedet for store svejsede rør.

95 Med hensyn til de horisontale virkninger har sagsøgerne anfægtet nøjagtigheden af den opgørelse over fusionsparternes markedsandele på markedet for store rør, der er indeholdt i EF-beslutningen, med den begrundelse, at Kommissionen har

medregnet salgstallene for en virksomhed, der aldrig har været aktiv på dette marked (Linde), for en anden virksomhed, der ikke har været til stede på dette marked siden 1993 (Gräbener), og endelig for en virksomhed, der var under konkursbehandling på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning (Klöckner Muldenstein). Sagsøgerne har endvidere hævdet, at hvis Kommissionens oplysninger antages at være nøjagtige, må dette indebære, at fusionsparterne i betragtning af deres markedsandel på 30,5% (betragtning 36 til EF-beslutningen) og den store afstand ned til de øvrige konkurrenter dominerer markedet for store svejsede rør.

96 Hvad angår den omtvistede fusions vertikale virkninger har sagsøgerne gjort gældende, at det klart fremgår af CO-formularen i bilaget til forordning (EF) nr. 447/98 samt af artikel 2, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 4064/89, at Kommissionen i sin fusionskontrol ikke alene skal tage hensyn til de horisontale virkninger, men også til de vertikale virkninger af den anmeldte fusion på et bestemt marked. Sagsøgerne finder, at en sådan analyse er så meget desto vigtigere i den foreliggende sag, som fusionsparternes allerede meget stærke stilling på markedet for store svejsede rør efter den omtvistede fusion er blevet yderligere styrket som følge af deres stærke stilling på markedet for råvarer, der indgår i produktionen af sådanne rør, nemlig dels varmtvalsede bredbånd, dels kvartoplader. Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ikke eller ikke i tilstrækkelig grad har taget hensyn til disse vertikale virkninger.

97 Med hensyn til kvartoplader til produktion af store rør med længdesvejsning har sagsøgerne således anført, at fusionsparterne, som det fremgår af betragtning 17-19 til EKSF-beslutningen, indtager en meget stærk stilling på dette marked, idet de sammen med Usinor/DH og Riva har en markedsandel på 96%, hvilket i øvrigt tyder på, at de udgør et oligopol på dette marked. Ifølge sagsøgerne er dette så meget desto væsentligere, som disse tre virksomheder med en markedsandel på 50% har en stærk stilling på nedstrømsmarkedet for store rør med længdesvejsning. Imidlertid har Kommissionen i EF-beslutningen stadig ifølge sagsøgerne undladt at tage hensyn til dette forhold, hvilket de finder udgør en tilsidesættelse af artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 4064/89.

98 Hvad angår varmtvalsede bredbånd beregnet til produktion af rør finder sagsøgerne, at den omtvistede fusion fundamentalt har ændret fusionsparternes stilling på dette marked, idet MRW i kraft af Salzgitters produktion af varmtvalsede bredbånd nu råder over en uafhængig råvarekilde, hvilket styrker MRW's stilling på nedstrømsmarkedet for store rør med spiralsvejsning på bekostning af de uafhængige producenter, herunder Ferndorf.

99 Endvidere finder sagsøgerne, at Salzgitters påstand om, at fusionsparterne kun har en markedsandel på 4,2% af markedet for varmtvalsede bredbånd, bygger på den fejlagtige forudsætning, at dette marked omfatter samtlige varmtvalsede bredbånd uden hensyntagen til disses bestemmelse. Ser man nemlig på de tekniske og lovgivningsmæssige bindinger, afviger produktionen af varmtvalsede bredbånd til produktion af stålrør i så høj grad fra produktionen af varmtvalsede bredbånd bestemt til andre formål som f.eks. bilproduktion, at disse to produktkategorier ikke er substituerbare. Ifølge sagsøgerne forværres denne manglende mulighed for at erstatte det ene produkt med det andet yderligere af, at stålproducenterne fastsætter forskellige priser afhængigt af, om de varmtvalsede bredbånd er bestemt til produktion af rør eller til andre formål. Ifølge sagsøgerne påvirker denne fejlagtige afgrænsning af markedet for referenceprodukterne i høj grad Salzgitters og Kommissionens redegørelse, idet det, hvis man anvender den af sagsøgerne foreslåede definition af produktmarkedet, viser sig, at Salzgitters markedsandel er meget større end anført af selskabet. Endvidere har Kommissionen stiltiende i fodnote 20 i sit svarskrift anerkendt rigtigheden af sagsøgernes definition af produktmarkedet.

100 Ifølge sagsøgerne har Kommissionen tillige foretaget en fejlvurdering hvad angår afgrænsningen af det geografiske marked for varmtvalsede bredbånd. En række indicier peger nemlig på, at det geografiske marked for varmtvalsede bredbånd ikke omfatter hele Fællesskabet, men er begrænset til de nationale markeder. For det første er kun en lille del af produktionen af varmtvalsede bredbånd i Fællesskabet nemlig genstand for samhandel mellem medlemsstaterne. For det andet begrænser den meget høje antidumptingtold importen af varmtvalsede

bredbånd fra tredjelande (Kommissionens afgørelse nr. 283/2000/EKSF af 4.2.2000 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse fladvalsede produkter af jern og ulegeret stål, af bredde 600 mm og derover, ikke pletterede, belagte eller overtrukne, i oprullet stand, kun varmtvalsede, med oprindelse i Bulgarien, Indien, Sydafrika, Taiwan og Forbundsrepublikken Jugoslavien, om godtagelse af tilsagn afgivet af visse eksporterende producenter og om afslutning af proceduren vedrørende importen af varer med oprindelse i Iran (EFT L 31, s. 15); Kommissionens beslutning nr. 1758/2000/EKSF af 9.8.2000 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse varmtvalsede flade produkter af ulegeret stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Indien og Rumænien, om godtagelse af tilsagn vedrørende Indien og Rumænien og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 202, s. 21)). For det tredje steg de af Salzgitter fakturerede priser for levering af varmtvalsede bredbånd i 2000 med næsten 74%, og endelig var der store forskelle i de priser, der blev forlangt i de forskellige medlemsstater for varmtvalsede bredbånd og kvartoplader.

101 Endvidere finder sagsøgerne, at Kommissionen ved beregningen af markedsandelene for varmtvalsede bredbånd ligeledes burde have taget hensyn til MRW's produktion af varmtvalsede bredbånd, selv om denne produktion er overladt til en underleverandør, nemlig TKS. Den blotte omstændighed, at MRW som følge af de offentlige hverv, der er pålagt virksomheden af Kommissionen, ikke har tilladelse til at sælge varmtvalsede bredbånd til tredjemand, ændrer intet ved denne konklusion, idet MRW i tilfælde af en annullation af disse hverv under alle omstændigheder vil være en potentiel sælger af varmtvalsede bredbånd og dermed også en potentiel konkurrent for Salzgitter og andre virksomheder.

102 I øvrigt har Kommissionen ifølge sagsøgerne i betragtning 14 til EKSF-beslutningen ladet spørgsmålet, om der er overlapninger mellem markedet for varmtvalsede bredbånd og markedet for kvartoplader, stå åbent. Sagsøgerne finder ikke, at der kan herske den mindste tvivl om, at udbuddet af varmtvalsede bredbånd og kvartoplader selv efter Kommissionens opfattelse af situationen

finder sted på det samme marked, således at Kommissionen ved beregningen af markedsandelene på markedet for kvartoplader burde have medregnet Salzgitters salg af varmtvalsede bredbånd. Sagsøgerne finder således, at Kommissionen i den udstrækning, den ikke har taget stilling til markedet for varmtvalsede bredbånd, har fejlvurderet markedet for kvartoplader. Denne konklusion trænger sig så meget mere på, som Kommissionen i betragtning 17 til EKSF-beslutningen har fastslået, at fusionsparterne alene på markedet for kvartoplader havde en markedsandel på 28%, hvilket indebærer, at markedsandelen ville have været meget større, hvis Kommissionen havde medregnet Salzgitters salg af varmtvalsede bredbånd.

103 Endelig finder sagsøgerne ikke, at Salzgitters erklæring om ikke-forskelsbehandling er tilstrækkelig til at afhjælpe beslutningens mangler med hensyn til vurderingen af den omtvistede fusions vertikale virkninger, om ikke andet så fordi erklæringen ikke er bindende og derfor har gjort det muligt at forskelsbehandle de berørte parter. Desuden har sagsøgernes kritik rejst så megen tvivl om fremstillingen af de faktiske omstændigheder og den retlige vurdering i EF-beslutningen, at det endog kan betvivles, at der foreligger en beslutning.

104 Kommissionen, der på dette punkt støttes af intervenienterne, har bestridt alle sagsøgernes argumenter, hvorefter den skulle have fejlvurderet både de horisontale og de vertikale virkninger af den omtvistede fusion for markedet for store svejsede rør.

2. *Rettens bemærkninger*

105 Det skal indledningsvis bemærkes, at i det omfang de materielle bestemmelser i forordning nr. 4064/89, navnlig dens artikel 2, tillægger Kommissionen et skøn, herunder for så vidt angår økonomiske vurderinger, skal Fællesskabets

retsinstansers kontrol af udøvelsen af dette skøn, som er væsentligt som led i reglerne om fusioner, foretages under hensyntagen til den skønsmargen, som er knyttet til de bestemmelser med økonomiske aspekter, der indgår i regelsættet om fusioner (Domstolens dom af 31.3.1998, forenede sager C-68/94 og C-30/95, Frankrig m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1375, præmis 223 og 224; Rettens dom af 25.3.1999, sag T-102/96, Gencor mod Kommissionen, Sml. II, s. 753, præmis 165, og af 28.4.1999, sag T-221/95, Endemol mod Kommissionen, Sml. II, s. 1299, præmis 106).

106 Det er på baggrund af disse principper, at Retten først skal gennemgå sagsøgernes argumenter om, at Kommissionen har fejlvurderet de horisontale virkninger af den omtvistede fusion for markedet for store svejsede rør, og derefter argumenterne om, at Kommissionen har fejlvurderet den omtvistede fusions vertikale virkninger for dette marked.

a) Den omtvistede fusions horisontale virkninger for markedet for store svejsede rør

107 Kommissionen har, som nævnt, i betragtning 11 ff. til EF-beslutningen gennemgået markedet for store rør med længdesvejsning og spiralsvejsning. Kommissionen har anført, at spørgsmålet, om store rør med længdesvejsning og store rør med spiralsvejsning udgør ét marked eller flere særskilte markeder, samt spørgsmålet, om det relevante geografiske marked er det marked, der udgøres af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) eller verdensmarkedet, kan stå åbne, idet ingen af disse markedsdefinitioner i den foreliggende sag indebærer skabelse eller styrkelse af en dominerende stilling som følge af fusionen.

108 Kommissionen har især konstateret, at hvis det antages, at det relevante marked er verdensmarkedet eller EØS-markedet for store rør med længdesvejsning og spiralsvejsning, vil den omtvistede fusion hverken skabe eller styrke en dominerende stilling. Hvis det antages, at markedet er globalt, finder Kommissionen, at det, selv om fusionsparterne er førende på dette marked med en markedsandel på 17%, må konstateres dels, at de øvrige konkurrenter tilsammen har en markedsandel på over 80%, dels, at den globale produktionskapacitet for store rør i perioden 1997-1999 kun blev udnyttet 36% i gennemsnit, dels, at de store internationale olie- og gasselskabers efterspørgsel efter store rør er meget stor. Hvis det derimod antages, at markedet er begrænset til EØS, fører fusionen ej heller til skabelse eller styrkelse af en dominerende stilling, selv om fusionsparterne her er førende med en markedsandel på 30,5%. For det første har de øvrige konkurrenter nemlig tilsammen en markedsandel på ca. 70%, for det andet blev produktionskapaciteten for store rør i EØS i perioden 1997-1999 kun udnyttet 51% i gennemsnit, for det tredje er den hypotese, at markedet er begrænset til EØS, især baseret på oplysninger om bestemte segmenter som f.eks. vandsegmentet og bygge- og anlægssegmentet, som kun udgør en biaktivitet for fusionsparterne, ligesom fusionsparterne her har mange konkurrenter, og for det fjerde er de store internationale olie- og gasselskabers efterspørgsel efter disse produkter meget stor.

109 Endvidere finder Kommissionen, at den omtvistede fusion hverken på verdensplan eller på EØS-plan medfører skabelse eller styrkelse af en dominerende stilling på det snævrere marked for store rør med spiralsvejsning. På verdensplan udgør fusionsparternes samlede markedsandel nemlig blot 8,6%. Heller ikke på et EØS-marked medfører fusionen skabelse eller styrkelse af en dominerende stilling, selv om fusionsparterne på dette marked indtager førerrollen med en markedsandel på 21,2%. For det første har fusionsparterne en forholdsvis begrænset markedsandel, ligesom de er udsat for stor konkurrence, for det andet blev produktionskapaciteten for store rør i EØS i perioden 1997-1999 kun udnyttet 51% i gennemsnit, og for det tredje er den hypotese, at markedet er begrænset til EØS, især baseret på oplysninger om bestemte segmenter som f.eks. vandsegmentet og bygge- og anlægssegmentet, som kun udgør en biaktivitet for fusionsparterne,

ligesom fusionsparterne her har mange konkurrenter, og for det fjerde er de store internationale olie- og gasselskabers efterspørgsel på dette marked ligeledes meget stor.

110 Herefter kan det klart og utvetydigt fastslås, at hvad angår den omtvistede fusions horisontale virkninger for markederne for store svejsede rør, giver fusionen ikke anledning til alvorlig tvivl med hensyn til dens forenelighed med fællesmarkedet.

111 Ingen af sagsøgernes argumenter på dette punkt ændrer ved denne konklusion.

112 Retten skal derfor bemærke, at i modsætning til hvad sagsøgerne har hævdet, betyder den blotte omstændighed, at fusionsparterne ifølge betragtning 36 til EF-beslutningen tilsammen har en markedsandel på 30,5% på EØS-markedet for store rør med længdesvejsning og spiralsvejsning, ikke i sig selv, at fusionen medfører skabelse eller styrkelse af en dominerende stilling på dette marked. Ganske vist kan forholdet mellem markedsandele for de virksomheder, der deltager i fusionen, og konkurrenternes markedsandele, særlig de største konkurrenters, nemlig anvendes som brugbart indicium for, at der foreligger en dominerende stilling (dommen i sagen Gencor mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 105 ovenfor, præmis 202), men i den foreliggende sag har Kommissionen imidlertid klart og utvetydigt forklaret, hvorfor den har udelukket, at der foreligger en sådan dominerende stilling (jf. præmis 108 ovenfor). Sagsøgerne har imidlertid intet fremført, der kan anfægte rigtigheden af denne begrundelse.

113 Endvidere må Retten forkaste sagsøgernes argumenter om, at nøjagtigheden af opgørelsen over fusionsparternes markedsandele på markedet for store rør med længdesvejsning og spiralsvejsning må drages i tvivl, idet Kommissionen ved

beregningen af disse markedsandele har taget hensyn til salgstallene for Linde, der aldrig har været aktiv på dette marked, for Gräbener, der siden 1993 ikke har været til stede på dette marked, og endelig for Klöckner Muldenstein, der var under konkursbehandling på tidspunktet for anmeldelsen.

114 Undtagen hvad angår selskabet Gräbener, som i en skrivelse af 7. september 2001 bekræftede, at det havde indstillet rørproduktionen i 1997, bygger sagsøgernes påstande om selskaberne Linde og Klöckner Muldenstein nemlig ikke på noget konkret bevis, og påstandene modsiges i øvrigt af Kommissionens oplysninger. Således gengiver undersøgelsen *Tube Mills of the World* i sin 2000-udgave, hvoraf Kommissionen har fremlagt flere uddrag, klart navnene på disse selskaber, ligesom arten og omfanget af selskabernes aktiviteter på rørproduktionsområdet beskrives. Selv om det er rigtigt, at Klöckner Muldenstein, som i øvrigt har besvaret Kommissionens spørgeskema, var under konkursbehandling på tidspunktet for vedtagelsen af EF-beslutningen, forhindrede dette ikke Kommissionen i at tage hensyn til selskabets stilling på markedet. Det kan nemlig på ingen måde udelukkes, at selskabets rørproduktionsaktiviteter helt eller delvis kunne være fortsat, bl.a. hvis et udenforstående selskab havde overtaget dets aktiviteter.

115 Under alle omstændigheder må det fastslås, at Kommissionen i et svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten klart og overbevisende har godtgjort, at selv om det antages, at disse tre virksomheders markedsandele ikke skal medregnes, ville fusionsparternes situation på markedet for store svejsede rør ikke have været meget anderledes, således at dette ikke ville have påvirket Kommissionens vurdering af fusionens forenelighed med fællesmarkedet. Denne forklaring er på ingen måde blevet bestridt af sagsøgerne.

116 Derfor må sagsøgernes argumenter om, at Kommissionen har fejlvurderet den omtvistede fusions horisontale virkninger for markedet for store svejsede rør, forkastes som ugrundet.

b) Den omtvistede fusions vertikale virkninger for markedet for store svejsede rør

117 Sagsøgernes argumenter om den omtvistede fusions vertikale virkninger for dels markedet for store rør med længdesvejsning, dels markedet for store rør med spiralsvejsning må behandles særskilt. Som det fremgår af betragtning 12 og 13 til EF-beslutningen, fremstilles store rør med spiralsvejsning af varmtvalsede bredbånd i modsætning til store rør med længdesvejsning, som fremstilles af kvartoplader.

Den omtvistede fusions vertikale virkninger for markedet for store rør med længdesvejsning

118 Ifølge sagsøgerne har Kommissionen fejlvurderet den omtvistede fusions vertikale virkninger for markedet for store rør med længdesvejsning, idet det fremgår af betragtning 17-19 til EKSF-beslutningen, at fusionsparterne indtager en meget stærk stilling på opstrømsmarkedet for kvartoplader til produktion af store rør med længdesvejsning, hvilket styrker parternes stilling på sidstnævnte marked. De har nemlig sammen med Usinor/DH og Riva en markedsandel på 96% af markedet for kvartoplader til produktion af store rør med længdesvejsning, hvilket i øvrigt tyder på, at de udgør et oligopol på dette marked.

119 Det må dog bemærkes, at Kommissionen såvel i sine indlæg som i et svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten har fremhævet, at de markedsandele, der er nævnt i betragtning 17 og 19 til EKSF-beslutningen, ikke er markedsandele i teknisk forstand, idet der i markedsandelene ud over leverancerne af kvartoplader til udenforstående virksomheder ligeledes indgår koncerninterne leverancer af

kvartoplader. Ifølge Kommissionen var fusionsparternes markedsandele på det frie marked for kvartoplader til alle formål og på det snævrere marked for kvartoplader til produktion af store rør med længdesvejsning klart mindre, nemlig mellem 6,2% og 7,3% for kvartoplader til alle formål og på 10,6% for 1997 og 9,1% for 1999 for plader til produktion af store rør med længdesvejsning.

120 Ud fra disse oplysninger, som ikke er blevet bestridt af sagsøgerne, kunne Kommissionen uden at foretage nogen fejlvurdering finde, at fusionsparternes stilling på opstrømsmarkedet for kvartoplader ikke kunne skabe eller styrke nogen dominerende stilling på nedstrømsmarkedet for store rør med længdesvejsning og derfor ikke gav anledning til alvorlig tvivl med hensyn til den omtvistede fusions forenelighed med fællesmarkedet.

121 Selv om det antages, at de markedsandele, der er angivet i betragtning 17-19 til EKSF-beslutningen, er markedsandele på det frie marked, udgør den blotte omstændighed, at tre virksomheder tilsammen har en meget stor markedsandel på et bestemt marked, ej heller i sig selv et bevis for, at virksomhederne udgør et oligopol. Som det nemlig fremgår af retspraksis, er der tre betingelser for, at der kan skabes en situation med kollektiv dominerende stilling: For det første skal hvert medlem af det dominerende oligopol kunne skaffe sig kendskab til andre medlemmers adfærd med henblik på at kunne kontrollere, om de følger den samme adfærd eller ikke; for det andet er det nødvendigt, at situationen med stiltiende koordinering kan opretholdes over en vis periode, dvs. at der skal være en tilskyndelse til ikke at fravige den fælles adfærd på markedet; for det tredje må de nuværende og potentielle konkurrenters forudsigelige reaktion samt forbrugernes reaktion ikke så tvivl om de forventede resultater af den fælles adfærd (Rettens dom af 6.6.2002, sag T-342/99, Airtours mod Kommissionen, Sml. II, s. 2585, præmis 62). Det må imidlertid fastslås, at sagsøgerne på ingen måde har godtgjort, at disse betingelser er opfyldt i den foreliggende sag.

122 Endelig har Kommissionen i betragtning 20-22 til EKSF-beslutningen forklaret, hvorfor den ikke finder, at den omtvistede fusion vil true leverancerne af kvartoplader til de virksomheder, der konkurrerer med fusionsparterne på markedet for store rør med længdesvejsning. Især har Kommissionen fastslået, for det første at Salzgitters deltagelse i leveringerne til det frie marked for kvartoplader er for lille til, at en eventuel tilbagetrækning fra dette marked kan give anledning til bekymring. For det andet køber rørproducenterne kvartoplader hos mange andre producenter som f.eks. DH. For det tredje ville enhver begrænsning af DH's leverancer af kvartoplader til tredjemand med henblik på at begunstige Europipe gå ud over lønsomheden i DH's valseværk og derved automatisk svække Europipes konkurrencemæssige stilling på nedstrømsmarkedet for store rør med længdesvejsning. For det fjerde er der en meget ringe kapacitetsudnyttelse på de europæiske valseværker, der forarbejder kvartoplader, således at de øvrige producenter af kvartoplader til fremstilling af store rør med længdesvejsning meget let vil kunne forsyne de rørproducenter, der i dag får forsyninger fra Salzgitter.

123 Det må fastslås, at denne forklaring er en del af baggrunden for vedtagelsen af EF-beslutningen. Ifølge retspraksis kræves det nemlig ikke, at Kommissionen i sin begrundelse anfører samtlige faktiske og retlige omstændigheder, idet spørgsmålet, om begrundelsen for en retsakt opfylder kravene efter artikel 253 EF, skal vurderes ikke blot i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (Rettens dom af 27.11.1997, sag T-290/94, Kaysersberg mod Kommissionen, Sml. II, s. 2137, præmis 150 og den deri nævnte retspraksis). Dette indebærer, at, når en beslutningstagende myndighed har kompetence til i parallelle sager at vedtage to særskilte beslutninger, som vedrører de samme faktiske omstændigheder, kan hver af de to beslutninger, såfremt de inden for kort tid bringes til samme berørte persons kendskab, hvad angår begrundelsespligten i forhold til denne person, anses for en del af baggrunden for den anden beslutning og således betragtes som en supplerende begrundelse.

124 I en sag som den foreliggende, hvor Kommissionen i to parallelle sager har vedtaget to særskilte beslutninger om tilladelse til én og samme fusion, og hvor disse beslutninger samtidig bringes til sagsøgernes kendskab, skal begrundelsen

for den ene af beslutningerne derfor nødvendigvis vurderes på baggrund af begrundelsen for den anden beslutning. Selv om den kontrol, Kommissionen udøver gennem disse beslutninger, er baseret på forskellige materielle og formelle regler (jf. præmis 70-72 ovenfor), må det nemlig i et sådant tilfælde fastslås, at disse særskilte beslutninger vedrører én og samme fusion, således at Kommissionens vurdering i visse henseender er den samme.

125 Sagsøgernes argumenter om, at Kommissionen har fejlvurderet den omtvistede fusions vertikale virkninger for markedet for store rør med længdesvejsning, må således forkastes som ugrundede.

Den omtvistede fusions vertikale virkninger for markedet for store rør med spiralsvejsning

126 Ifølge sagsøgerne har Kommissionen foretaget en fejlvurdering ved ikke at have taget hensyn til, at den omtvistede fusion har ændret fusionsparternes stilling på markedet for store rør med spiralsvejsning, idet MRW i kraft af Salzgitters produktion af varmtvalsede bredbånd efter fusionen vil råde over en sikker forsyningskilde, hvilket styrker MRW's stilling på markedet for store spiralrør på bekostning af de uafhængige producenter som f.eks. Ferndorf.

127 Det bemærkes imidlertid, at Kommissionen såvel i sine indlæg som i svaret på Rettens spørgsmål har fremhævet, at det fremgår af anmeldelsen samt af de forskellige oplysninger, Kommissionen rådede over på anmeldelsestidspunktet, dels, at MRW ikke sælger varmtvalsede bredbånd til tredjemand, dels, at Salzgitter havde en markedsandel på langt under 25%, idet kun en lille andel af Salzgitters produktion af varmtvalsede bredbånd blev solgt til tredjemand. Disse

oplysninger er blevet bekræftet af intervenienterne, som både i deres indlæg og under retsmødet har anført, at Salzgitters markedsandel på Fællesskabets marked for varmtvalsede bredbånd i 1999 lå på ca. 4,2%.

128 Kommissionen kunne således uden at foretage nogen åbenbar fejlvurdering finde, at fusionsparternes stilling på opstrømsmarkedet for varmtvalsede bredbånd ikke ville skabe eller styrke nogen dominerende stilling på nedstrømsmarkedet for store rør med spiralsvejsning og dermed heller ikke kunne give anledning til alvorlig tvivl med hensyn til den omtvistede fusions forenelighed med fællesmarkedet.

129 Ingen af sagsøgernes argumenter modsiger denne konklusion.

130 Sagsøgerne har således for det første ikke ret i, at Kommissionen ud over Salzgitters salg af varmtvalsede bredbånd til tredjemand burde have medregnet den mængde, der produceres af MRW.

131 Som sagsøgerne selv har erkendt, fremstillede MRW på anmeldelsestidspunktet ikke varmtvalsede bredbånd, idet selskabet havde overladt denne produktion til en underleverandør, nemlig Thyssen. Kommissionen har ubestridt af sagsøgerne fremhævet, at det er yderst usandsynligt, at en virksomhed, der ikke har sit eget produktionsanlæg til fremstilling af varmtvalsede bredbånd, kan være en væsentlig konkurrent på dette marked. Det skal endvidere bemærkes, at sagsøgerne, selv om de har modtaget genpart af Kommissionens beslutning KOM(70) 25 af 20. januar 1970 om August Thyssen-Hütte AG's erhvervelse af visse dele af Mannesmann AG og om Thyssen-Hütte AG's og Mannesmann AG's oprettelse af den fælles virksomhed Mannesmannröhren-Werke og en anden fælles virksomhed, som sagsøgerne har henvist til i deres processkrifter, og som Kommissionen har fremlagt før retsmødet, ikke har været i stand til at forklare, på

hvilken måde denne beslutning bekræfter deres opfattelse af, at Kommissionen har pålagt MRW ikke at sælge varmtvalsede bredbånd til tredjemand. Under disse omstændigheder har Kommissionen ikke foretaget nogen fejlvurdering ved at finde, at der med hensyn til varmtvalsede bredbånd ikke var grund til at tage hensyn til MRW, end ikke som potentiel konkurrent.

132 For det andet må Retten forkaste sagsøgernes argument om, at Kommissionens og intervenienternes påstand om, at fusionsparterne havde en meget lille andel af markedet for varmtvalsede bredbånd, bygger på en fejlagtig afgrænsning af markedet for referenceprodukterne. Selv om det er rigtigt, at dette argument i modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, ikke kan anses for at være fremkommet for sent, idet sagsøgerne allerede havde påberåbt sig det med tilstrækkelig nøjagtighed i stævningens punkt 61 og 62, må argumentet ikke desto mindre forkastes som ugrundet.

133 Kommissionen har nemlig i sine indlæg fremhævet, at den i overensstemmelse med sin faste beslutningspraksis (jf. bl.a. Kommissionens beslutning af 28.7.1997, hvorved der gives tilladelse til en fusion (sag IV/EKSF.1243 — Krupp Hoesch/Thyssen, nr. 19), af 4.2.1999 (sag IV/EKSF.1268 — Usinor/Cockerill Sambre, nr. 16) og af 15.7.1999 (IV/EKSF.1310 — British Steel/Hoogovens, nr. 13)) har konstateret, at varmtvalsede bredbånd og andre varmtvalsede flade varer tilhører ét og samme marked, idet produktionen heraf er præget af stor fleksibilitet og en omstillingsevne, der gør det muligt for producenterne at udbyde og sælge forskellige typer af varmtvalsede bredbånd uden at forøge deres omkostninger væsentligt. Sagsøgerne har intet fremført, der ændrer ved denne konstatering. I modsætning til hvad de har hævdet, kan den blotte omstændighed, at de endelige forbrugere ikke anser de forskellige kvaliteter og typer af varmtvalsede bredbånd for substituerbare, ikke i sig selv godtgøre, at disse typer og kvaliteter tilhører forskellige markeder, idet denne manglende mulighed for at erstatte den ene type med den anden på efterspørgselssiden udlignes af muligheden for at gøre det på udbudssiden.

134 I øvrigt er der visse passager i stævningen, der bekræfter rigtigheden af Kommissionens konstatering. I stævningens punkt 21 har sagsøgerne således hævdet, at når konjunkturerne er gode for bilindustrien, udnyttes kapaciteten hos producenterne af varmtvalsede bredbånd fuldt ud, således at efterspørgslen fra de uafhængige rørproducenter støder på væsentlige flaskehalse hos de største europæiske leverandører. Hertil kommer, at selv om afgrænsningen af referencemarkederne er nævnt i det spørgeskema, Kommissionen fremsendte under den administrative procedure, har hverken Ferndorf eller nogen anden part gjort gældende, at varmtvalsede bredbånd til fremstilling af rør udgør et særskilt marked i forhold til markederne for varmtvalsede bredbånd til andre formål.

135 I denne forbindelse må Retten forkaste sagsøgernes argument om, at Kommissionen i fodnote 20 i svarskriftet stiltiende har anerkendt, at sagsøgernes måde at afgrænse markedet på svarer til Kommissionens administrative praksis. I fodnoten har Kommissionen nemlig alene anført, at den var klar over, at »der i bilindustrien var en efterspørgsel på produkter med større merværdi, især en efterspørgsel på koldtvalsede plader. Disse fremstilles igen af varmtvalsede bredbånd. Kommissionen har altid, også i den foreliggende sag, fundet, at disse plader ikke skal medregnes ved afgrænsningen af markedet for varmtvalsede bredbånd«. I modsætning til hvad sagsøgerne har hævdet, bekræfter denne passage på ingen måde deres markedsdefinition for så vidt angår markedet for varmtvalsede bredbånd. I fodnoten hævder Kommissionen nemlig ikke, at varmtvalsede bredbånd til produktion af rør og varmtvalsede bredbånd til andre formål udgør to særskilte markeder, men derimod at varmtvalsede bredbånd og koldtvalsede plader fremstillet af varmtvalsede bredbånd, dvs. produkter, der hører til et senere omsætningsled end varmtvalsede bredbånd, ikke tilhører samme marked.

136 Derfor må Retten tillige forkaste sagsøgernes argument om, at de prissammenligninger, de har fremlagt i replikkens punkt 52-54, bekræfter, at der er flere markeder for varmtvalsede bredbånd, idet bredbåndsproduktets bestemmelse er afgørende for, hvilket marked produktet tilhører. I deres sammenligninger sammenholder sagsøgerne ikke priserne for de forskellige typer og kvaliteter af varmtvalsede bredbånd, som der sondres imellem på grundlag af produkternes bestemmelse, men nøjes med at sammenligne på den ene side priserne for

varmtvalsede bredbånd med priserne for koldtvalsede bredbånd med eller uden fortinning, og på den anden side priserne for koldtvalsede produkter i de forskellige medlemsstater. Ud fra sådanne sammenligninger er det på ingen måde muligt at bekræfte sagsøgernes påstande om afgrænsningen af markedet for varmtvalsede bredbånd.

137 Endelig skal det fremhæves, at selv om det antages, at sagsøgernes snævrere afgrænsning af produktmarkedet skal lægges til grund, vil dette ikke medføre de af sagsøgerne påståede virkninger. Især er sagsøgernes påstand om, at det samlede salg til tredjemand af varmtvalsede bredbånd til fremstilling af rør udgør 300 000 tons om året, urigtig. Som fremhævet af intervenienterne, og som det fremgår bl.a. af tabel 6 med overskriften »Fællesskabets andel af salget i 1999 af varmtvalsede flade varer af kulstål«, som findes på side 29 i den af Kommissionen fremlagte beslutning af 21. november 2001, hvorved der gives tilladelse til en fusion (COMP/EKSF.1351 — Usinor/Arbed/Aceralia), udgjorde det samlede salg af varmtvalsede bredbånd i Fællesskabet ca. 21,26 millioner tons i 1999, hvoraf Salzgitter tegnede sig for under 5%. I modsætning til hvad sagsøgerne har hævdet, vedrører dette tal alene salget til tredjemand af varmtvalsede bredbånd og omfatter ikke de koncerninterne salg af sådanne produkter. Selv om det antages, at sagsøgerne har ret i, at kun 28% af den samlede mængde varmtvalsede bredbånd i Fællesskabet i 1999 blev anvendt til rørproduktion, vil dette stadig give en samlet mængde i 1999 på 6 050 000 tons og ikke 300 000 tons.

138 I øvrigt er den mængde på 300 000 tons, som sagsøgerne har anført, ikke overbevisende, idet der må sættes spørgsmålstegn ved den anvendte beregningsmetode, hvor mængden af varmtvalsede bredbånd indkøbt af Ferndorf og Flender er blevet lagt til den formodede mængde af varmtvalsede bredbånd, der er købt af de fire øvrige uafhængige rørproducenter, der ifølge sagsøgerne endnu er aktive i Fællesskabet, nemlig Technotubi, Tubemeuse, De Boer Buizen og Wilson Byard. Som det fremgår af de af Kommissionen og intervenienterne fremlagte dokumenter, findes der nemlig i Fællesskabet langt over seks virksomheder, som fremstiller rør af varmtvalsede bredbånd uden at tilhøre nogen stor integreret jern- og stålkoncern.

139 Også sagsøgernes påstand om, at indkøbene af varmtvalsede bredbånd foretaget af de store integrerede jern- og stålkoncerner ikke bør medregnes, må forkastes. Selv om det er rigtigt, at disse koncerner har en stor intern produktion af disse råvarer, er de nemlig alligevel nødt til også at købe varmtvalsede bredbånd fra deres konkurrenter for at dække midlertidige behov. Sagsøgerne har således ikke noget konkret bevis for, at disse indkøb finder sted uden for markedet og ikke er underkastet udbuds- og efterspørgselsmekanismen og derfor ikke skal medregnes.

140 For det tredje må Retten forkaste sagsøgernes argument om, at Kommissionens vurdering af fusionsparternes stilling på opstrømsmarkedet for varmtvalsede bredbånd ligeledes bygger på en fejlagtig afgrænsning af det geografiske referencemarked.

141 Efter fast retspraksis er det relevante geografiske marked et nærmere afgrænset geografisk område, hvor det omtvistede produkt markedsføres, og hvor konkurrencevilkårene er tilstrækkeligt ensartede for alle de erhvervsdrivende til, at der kan foretages en rimelig vurdering af den anmeldte fusions virkninger på konkurrencen (Domstolens dom af 14.2.1978, sag 27/76, United Brands mod Kommissionen, Sml. s. 207, præmis 11 og 44), og dommen i sagen Frankrig m.fl. mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 105 ovenfor, præmis 143).

142 I den foreliggende sag har Kommissionen fremlagt mange oplysninger for at vise, at det geografiske referencemarked for varmtvalsede bredbånd, således som det i øvrigt fremgår af Kommissionens faste beslutningspraksis (jf. bl.a. beslutning IV/EKSF.1243, nr. 25, beslutning IV/EKSF.1268, nr. 26, og beslutning IV/EKSF.1310, nr. 20, der er nævnt i præmis 133 ovenfor), dækker mindst hele Fællesskabets område. Kommissionen har især fremhævet, at transportomkostningerne ikke er særligt store, at der ikke er hindringer for markedsadgangen, og

at kunderne ikke i almindelighed foretrækker visse producenter i Fællesskabet frem for andre.

143 Dette synspunkt bekræftes af Kommissionens undersøgelse i 2001 af situationen for stålindustrien (herefter »undersøgelse af stålindustrien«), hvoraf Kommissionen har gengivet nogle uddrag i bilaget til duplikken. Det fremgår især af oversigten over det synlige forbrug i medlemsstaterne og importen til hver af disse (s. 23 ff. i undersøgelsen), at importen i modsætning til, hvad sagsøgerne har hævdet, dækker en væsentlig del af det samlede forbrug af varmtvalsede bredbånd i Fællesskabet.

144 At der findes et fællesskabsmarked for varmtvalsede bredbånd, bekræftes endvidere flere steder i sagsøgernes processkrifter. Sagsøgerne har således i stævningens punkt 21 anført, at Flender indkøbte varmtvalsede bredbånd fra »europæiske kilder« og havde anmodet »velrenommerede europæiske leverandører« om leverancer. Endvidere har sagsøgerne i replikkens punkt 74 og 75 gjort gældende, at ca. 25%-30% af deres import af varmtvalsede bredbånd hidrørte fra producenter etableret i andre medlemsstater, hvilket bekræfter, at der består et fællesskabsmarked for varmtvalsede bredbånd.

145 Sagsøgerne har i denne forbindelse ikke ret i, at det fremgår af deres prissammenligninger i replikken, at det geografiske referencemarked er et nationalt marked og ikke et fællesskabsmarked. I replikkens punkt 80 har sagsøgerne nemlig sammenlignet priserne for kvartoplader med priserne for varmtvalsede bredbånd, en sammenligning, der er uden betydning for afgrænsningen af det geografiske referencemarked for varmtvalsede bredbånd. Ganske vist sammenligner sagsøgerne i replikkens punkt 81 de priser for varmtvalsede bredbånd, der forlanges i Fællesskabet. Men denne sammenligning vedrører alene minimums- og maksimumspriserne for disse produkter, hvilket giver et fortegnet billede af virkeligheden. Hertil kommer, at selv om man holder sig til denne sammenligning, anfører sagsøgerne, at prisforskellene ligger på 10%-15%. Men

som Kommissionen med rette har påpeget, udelukker prisforskelle af en sådan størrelse ikke, at der består et fællesskabsmarked.

146 Endvidere må Retten ligeledes forkaste sagsøgernes påstand om, at Kommissionen i betragtning 16 til EKSF-beslutningen med urette har henvist til størrelsen af importen fra tredjelande som støtte for det synspunkt, at der findes et fællesskabsmarked for varmtvalsede bredbånd. Det fremgår nemlig af selve beslutningens kontekst, at denne oplysning ikke vedrører varmtvalsede bredbånd, men alene kvartoplader og halvfabrikata. Af den forudgående sætning fremgår det således klart, at den pågældende afgrænsning af det geografiske marked vedrører kvartoplader og halvfabrikata, hvilket forekommer at være logisk, idet Kommissionen i betragtning 13 har oplyst, at fusionsparternes aktiviteter kun overlapper hinanden for så vidt angår disse produkter. Endvidere synes det ved læsningen af denne passage indlysende, at Kommissionen med sin henvisning til importen fra tredjelande ikke har ønsket at vise, at det geografiske marked dækkede Fællesskabets område, men derimod at dette marked eventuelt kunne være verdensomspændende. Endvidere fremgår det af den af Kommissionen fremlagte undersøgelse af stålindustrien, at i modsætning til hvad sagsøgerne har hævdet, har opkrævningen af antidumpingtold af importen af varmtvalsede bredbånd fra tredjelande i henhold til afgørelse nr. 283/2000/EKSF og beslutning nr. 1758/2000/EKSF ikke fået importen til at falde. Tværtimod er importen faktisk steget, jf. s. 7 i undersøgelsen.

147 For det fjerde må det fastslås, at sagsøgernes påstand om den leverings- og prispolitik, Salzgitter angiveligt følger over for Flender hvad angår varmtvalsede bredbånd, ikke bygger på noget konkret bevis. Det fremgår i øvrigt af de af parterne fremlagte dokumenter, at de prisstigninger, sagsøgerne har henvist til, ikke alene vedrører de varmtvalsede bredbånd, der er leveret til sagsøgerne, men tillige alle andre stålprodukter, ligesom prisstigningerne i hvert fald delvis kan tilskrives højkonjunkturen på hele dette marked i 1999 og 2000. Hertil kommer, at selv om det antages, at sagsøgernes oplysninger er rigtige, forholder det sig ikke desto mindre således, at sagsøgerne på ingen måde har godtgjort, at Salzgitters

påståede handlemåde beviser, at Kommissionen åbenbart har fejlvurderet den omtvistede fusions virkninger.

148 Endelig skal Retten forkaste sagsøgernes påstand om, at Kommissionen burde have taget hensyn til overlapningen mellem fusionsparternes produktion af varmtvalsede bredbånd og kvartoplader og derfor ved beregningen af markedsandele burde have medregnet den mængde varmtvalsede bredbånd, Salzgitter sælger på det frie marked. Dette argument modsiger for det første sagsøgernes argument om afgrænsningen af referencemarkedet for varmtvalsede bredbånd. Det er nemlig selvmodsigende først at sige, at Kommissionen burde have fastslået, at markedet for varmtvalsede bredbånd til fremstilling af rør og markedet for varmtvalsede bredbånd til andre formål udgør to særskilte markeder, for derefter at anføre, at Kommissionen burde have fastslået, at der findes et større marked omfattende såvel varmtvalsede bredbånd som kvartoplader. For det andet har Kommissionen i sine processkrifter med rette anført, at når den i betragtning 14 til EKSF-beslutningen har ladet muligheden af i visse produktionsprocesser at erstatte kvartoplader med plader fremstillet af varmtvalsede bredbånd stå åben, er det netop, fordi den finder, at fusionen selv ud fra den snævreste markedsdefinition ikke rejser konkurrenceproblemer. Som nævnt ovenfor var fusionsparternes markedsandele på markedet for henholdsvis kvartoplader (præmis 119) og varmtvalsede bredbånd (præmis 127) nemlig meget begrænsede.

Konklusion vedrørende den omtvistede fusions vertikale virkninger for markedet for store svejsede rør

149 Det fremgår af det ovenfor anførte, at Retten ikke finder det godtgjort af sagsøgerne, at Kommissionen åbenbart har fejlvurderet den omtvistede fusions vertikale virkninger for markedet for store svejsede rør.

150 Det fremgår tillige af ovenstående, at sagsøgerne ikke har ret i deres kritik af de påståede mangler ved Salzgitters erklæring om ikke-forskelsbehandling. Når det først er godtgjort, at Kommissionen ikke har foretaget nogen åbenbar fejlvurdering ved at finde, at den omtvistede fusions vertikale virkninger for markedet for store rør ikke giver anledning til alvorlige tvivl med hensyn til den omtvistede fusions forenelighed med fællesmarkedet, er det nemlig uden betydning, om Salzgitters erklæring var tilstrækkelig til at afhjælpe disse virkninger eller ej. I en sådan situation var det end ikke nødvendigt at kræve en sådan erklæring fra Salzgitter. Endnu mindre nødvendigt var det at kræve, at den omtvistede fusion blev gjort betinget af en sådan erklæring.

c) Generel konklusion

151 I betragtning af det ovenfor anførte skal anbringendet om den påståede fejlvurdering af fusionens virkninger for markederne for store svejsede rør forkastes i sin helhed.

B — *Anbringendet om fejlvurdering af fusionens virkninger for markedet for små rør med længdesvejsning*

1. *Parternes argumenter*

152 Sagsøgerne finder, at Kommissionen i EF-beslutningen har anlagt en urigtig vurdering af den omtvistede fusions virkninger på markedet for små rør med længdesvejsning. Ifølge sagsøgerne kan Kommissionen i denne forbindelse ikke gøre gældende, at den ikke behøvede at vurdere fusionens virkninger for dette marked, da parternes aktiviteter ikke overlappede hinanden. En sådan frem-

gangsmåde, der begrænser sig til de rent horisontale virkninger af en fusion, er nemlig ifølge parterne i strid med princippet i CO-formularen i bilaget til forordning nr. 447/98 samt med artikel 2, stk. 1, litra a) og b), i forordning nr. 4064/89, hvorefter der ved fusionskontrol ligeledes skal tages hensyn til de vertikale virkninger. Dette gælder så meget desto mere i den foreliggende sag, som fusionen er en trussel mod de uafhængige producenter af små rør, som dels er afhængige af Salzgitters leverancer af råvarer, dels konkurrerer med Salzgitter på nedstrømsmarkedet for små rør. I denne forbindelse har sagsøgerne bestridt Kommissionens påstand om, at fusionsparternes markedsandele på opstrømsmarkedet for råvarer ikke giver anledning til tvivl med hensyn til, om deres stilling blev styrket på nedstrømsmarkedet for små rør. Ifølge sagsøgerne bygger denne påstand bl.a. på en urigtig afgrænsning af markedet for varmtvalsede bredbånd samt på en fejlagtig beregning af markedsvolumenen.

153 I øvrigt finder sagsøgerne, at den omstændighed, at Kommissionen har vurderet fusionens virkninger for markedet for produktion af store rør uden at tage hensyn til situationen på markedet for små rør, er så meget desto mere forbavsende, som Kommissionen i sin vurdering af markedet for distributionen af rør (betragtning 18-20 til EF-beslutningen) ikke har sondret mellem handelen med store rør og handelen med små rør. Og en sådan sondring er nødvendig, idet rørdistributionen og rørproduktionen sameksisterer på ét og samme marked. De finder ligeledes, at det er med urette, at Kommissionen i EF-beslutningen har behandlet rørdistribution »som et uafhængigt referencemarked, som er adskilt fra markedet for rørproduktion«, under henvisning til sin tidligere beslutning af 7. april 1999, hvorved en fusion erklæres for forenelig med fællesmarkedet (sag IV/M.1369 — Thyssen/Mannesmann, der er nævnt i betragtning 18 til EF-beslutningen).

154 Kommissionen har med støtte fra intervenienterne bestridt, at den har anlagt en urigtig vurdering af den omtvistede fusions virkninger på markedet for små rør med længdesvejsning.

2. *Rettens bemærkninger*

155 Hvad angår den omtvistede fusions horisontale virkninger på markedet for små rør med længdesvejsning skal blot fastslås, at fusionsparternes aktiviteter som erkendt af sagsøgerne selv i stævningens punkt 70 ikke overlappede hinanden på dette marked, idet alene MRW virkede på dette marked gennem to af sine datterselskaber, Mannesmann Präzisrohr GmbH og Röhrenwerk Gebrüder Fuchs GmbH.

156 Hvad angår den omtvistede fusions vertikale virkninger på markedet for små rør med længdesvejsning skal bemærkes, at da parterne i den omtvistede fusion, således som det fremgår af præmis 127 ovenfor, havde en markedsandel på under 5% på opstrømsmarkedet for varmtvalsede bredbånd, kunne Kommissionen med føje finde, at disse virkninger ikke gav anledning til alvorlig tvivl med hensyn til den omtvistede fusions forenelighed med fællesmarkedet. Som det fremgår af præmis 132 ff. ovenfor, er det med urette, at sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen og intervenienterne hvad angår varmtvalsede bredbånd har fejlberegnet markedsvolumenen og givet en forkert definition af referencemarkedet.

157 Endvidere må Retten forkaste sagsøgernes argument om, at den manglende hensyntagen til små rør ved vurderingen af fusionens virkninger på markedet for rørproduktion står i modsætning til den omstændighed, at Kommissionen ved sin vurdering af markedet for rørdistribution (betragtning 18-20 til EF-beslutningen) ikke har sondret mellem handelen med store rør og handelen med små rør.

158 Det må nemlig fastslås, at dette argument bygger på den urigtige forudsætning, at rørproduktion og rørdistribution hører til ét og samme marked og derfor må være omfattet af de samme overvejelser med hensyn til den snævrere afgrænsning af markederne. Kommissionen har nemlig påpeget, at den i sine tidligere beslutninger, især i betragtning 7 til beslutning IV/M.1369, der er nævnt i

præmis 153 ovenfor, har fastslået, at markedet for rørproduktion er adskilt fra markedet for rørdistribution som følge af forskelle med hensyn til kundekreds, afsatte mængder og evne til at reagere på kundernes ønsker. Sagsøgerne har ikke fremført nogen gyldige argumenter, der kan godtgøre, at denne konstatering er fejlagtig. Den omstændighed, at rørdistributøren som hævdet af sagsøgerne sælger samme produkt som rørproducenten, er ikke i sig selv tilstrækkelig til at godtgøre, at rørproduktion og rørdistribution hører til samme marked.

159 Kommissionen har således ikke anlagt noget åbenbart urigtigt skøn ved at udelukke, at den omtvistede fusions virkninger på markedet for små rør med længdesvejsning kan rejse tvivl med hensyn til den omtvistede fusions forenelighed med fællesmarkedet.

160 Dette anbringende skal derfor forkastes.

C — *Anbringendet om manglende hensyntagen til de bånd mellem Salzgitter og forskellige udenforstående virksomheder, som den omtvistede fusion skaber*

1. *Parternes argumenter*

161 Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen har anlagt en urigtig vurdering, idet den under sin behandling af den anmeldte fusion har undladt i henhold til artikel 81 EF og artikel 2 i forordning nr. 4064/89 at

undersøge de skadelige konkurrencemæssige virkninger af den indbyrdes afhængighed mellem Salzgitter og forskellige udenforstående virksomheder, som den omtvistede fusion skaber. Sagsøgerne har især henvist til, at Salzgitter dels sammen med Usinor/DH kontrollerer den fælles virksomhed Europipe, som producerer store svejsede rør af kvartoplader og varmtvalsede bredbånd, dels sammen med Thyssen/TKS kontrollerer den fælles virksomhed HKM, som producerer råstål, slabs og kvartoplader. Efter deres opfattelse skal Kommissionen nemlig i henhold til artikel 81 EF tage hensyn til de berørte parters indbyrdes relationer og undersøge, hvorledes disse påvirker konkurrencen på hvert af de berørte markeder. Endvidere er Kommissionen ifølge sagsøgerne forpligtet til under fusionskontrollen at tage hensyn til den potentielle fare for den effektive konkurrence, der følger af, at konkurrerende producenter opretter en fælles virksomhed for at varetage fælles interesser, hvilket kan påvirke deres forretningsmæssige adfærd på områder, hvor de udøver fælles virksomhed, eller på beslægtede områder.

162 Kommissionen finder med støtte fra intervenienterne dette anbringende ugrundet.

2. *Rettens bemærkninger*

163 Salzgitter har som led i den omtvistede fusion overtaget kontrollen med MRW, som igen sammen med selskabet DH, der er en del af Usinor-koncernen, udøver fælles kontrol med Europipe. Som det fremgår af betragtning 30 til EF-beslutningen, er Europipe verdens førende producent af store rør med længdesvejsning og spiralsvejsning.

164 Som det fremgår af betragtning 6 til EF-beslutningen, har Salzgitter endvidere indirekte overtaget en del af kontrollen med HKM ved at overtage kontrollen med MRW. Før den omtvistede fusion besad MRW allerede direkte 20% og indirekte 30% (gennem Vallourec & Mannesmann Tubes, som MRW kontrollerer sammen med et andet selskab) af andelene i denne fælles virksomhed. Nu deler Salzgitter denne kontrol med TKS, som er et selskab i Thyssen-koncernen. HKM producerer især halvfabrikata.

165 Den omtvistede fusion har således i kraft af den fælles kontrol med de fælles virksomheder Europipe og HKM skabt indirekte bånd mellem Salzgitter og henholdsvis Usinor/DH og Thyssen/TKS.

166 Det må således undersøges, om Kommissionen som hævdet af sagsøgerne har anlagt et urigtigt skøn ved ikke i henhold til artikel 81 EF og artikel 2 i forordning nr. 4064/89 at have vurderet følgerne af disse indirekte bånd.

a) Vurdering i henhold til artikel 81 EF

167 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen har undladt i overensstemmelse med artikel 81 EF at tage hensyn til, at der efter overtagelsen af den fælles kontrol

med de fælles virksomheder Europipe og HKM er en risiko for, at moderselskaberne til disse fælles virksomheder samordner deres aktiviteter på de markeder, hvor disse fælles virksomheder er aktive, eller på beslægtede markeder.

168 Som Kommissionen med rette har anført, blev fusionen imidlertid den 1. august 2000 anmeldt i henhold til artikel 4 i forordning nr. 4064/89 og ikke i henhold til artikel 81 EF.

169 Som nævnt i præmis 77 er det korrekt, at det af retspraksis fremgår, at Kommissionen principielt skal undgå manglende sammenhæng i gennemførelsen af de forskellige fællesskabsretlige bestemmelser (dommen i sagen Matra mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 61 ovenfor, præmis 41-47, og i sagen DIR International Film m.fl. mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 61 ovenfor, præmis 21 og 30), og at Retten heraf har udledt, at Kommissionen, når den vedtager en beslutning om, hvorvidt en fusion af virksomheder er forenelig med fællesmarkedet, med hensyn til opretholdelsen af en effektiv konkurrence på det relevante marked ikke kan se bort fra følgerne af, at der er ydet statsstøtte til de pågældende virksomheder (dommen i sagen RJB Mining mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 61 ovenfor, præmis 114). Ifølge sagsøgerne følger det af denne retspraksis, at Kommissionen er bundet af en tilsvarende forpligtelse, hvis den ved vurderingen af en fusions forenelighed med fællesmarkedet underrettes om, at der findes et kartel, der binder en af fusionsparterne.

170 I den foreliggende sag har Kommissionen imidlertid ikke fået underretning om noget sådan kartel, ligesom sagsøgerne ikke har godtgjort — og ej heller påstået — at fusionsparterne har indgået konkurrencebegrænsende aftaler med Usinor og/eller Thyssen. Sagsøgerne har nemlig blot peget på risikoen for, at disse selskaber ved deres deltagelse i Europipe og HKM vil blive fristet til at handle på denne måde. Det er åbenbart, at Kommissionen i sin vurdering af en anmeldt fusions forenelighed med fællesmarkedet ikke kan være forpligtet til i henhold til

artikel 81 EF at undersøge den hypotetiske risiko for, at fusionsparterne efter fusionen kan blive fristet til at indgå sådanne konkurrencebegrænsende aftaler. I artikel 81, stk. 1, EF er det klart fastsat, at forbuddet i denne bestemmelse alene finder anvendelse, når der faktisk er indgået konkurrencebegrænsende aftaler. Efter fast retspraksis skal Kommissionens bedømmelse af en fusions forenelighed med fællesmarkedet endvidere udelukkende foretages på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der foreligger på tidspunktet for anmeldelsen af fusionen, og ikke på grundlag af hypotetiske forhold, hvis økonomiske rækkevidde ikke kan vurderes på det tidspunkt, hvor beslutningen træffes (dommen af 19.5.1994, Air France mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 41 ovenfor, præmis 70).

171 Kommissionen var således på ingen måde forpligtet til at vurdere de eventuelle følger af de indirekte bånd mellem Salzgitter og forskellige udenforstående virksomheder på baggrund af forbuddet i artikel 81, stk. 1, EF, og Kommissionen har derfor ikke anlagt nogen urigtig vurdering i så henseende.

b) Vurdering i henhold til artikel 2 i forordning nr. 4064/89

172 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen har undladt i henhold til artikel 2 i forordning nr. 4064/89 at tage hensyn til størrelsen af den potentielle trussel mod den effektive konkurrence, som følger af, at konkurrerende producenter deltager i en fælles virksomhed for at varetage fælles interesser med heraf følgende risiko for, at dette vil påvirke deres forretningsadfærd på de områder, hvor de udøver fælles virksomhed, eller på beslægtede områder.

173 Generelt skal bemærkes, at det ikke kan udelukkes, at indirekte bånd som f.eks. de bånd, sagsøgerne har anfægtet i den foreliggende sag, kan påvirke den konkurrencemæssige adfærd på visse markeder hos de således indbyrdes forbundne virksomheder. Under udøvelsen af den fælles kontrol med en fælles virksomhed må moderselskaberne til denne virksomhed nødvendigvis blive enige om, hvorledes virksomheden skal drives, og til en vis grad om deres egen stilling i forhold til den fælles virksomhed på visse markeder.

174 At der foreligger sådanne indirekte økonomiske og strukturelle bånd, er således noget, der skal tages hensyn til ved vurderingen af en fusion i henhold til artikel 2, stk. 2 og 3, i forordning nr. 4064/89 (jf. i denne retning for så vidt angår kollektive dominerende stillinger dommen i sagen Gencor mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 105 ovenfor, præmis 277 ff.).

175 I den foreliggende sag er det imidlertid ikke godtgjort, at de af sagsøgerne nævnte indirekte bånd mellem Salzgitter og diverse udenforstående virksomheder kunne give anledning til alvorlig tvivl med hensyn til den omtvistede fusions forenelighed med fællesmarkedet.

176 Det skal nemlig bemærkes, at sagsøgerne på ingen måde har godtgjort, at den omstændighed, at der som følge af kontrollen med den fælles virksomhed HKM bestod indirekte bånd mellem Salzgitter og Thyssen/TKS, kunne påvirke markederne for slabs, kvartoplader og varmtvalsede bredbånd og dermed give anledning til alvorlig tvivl med hensyn til den omtvistede fusions forenelighed med fællesmarkedet. Kommissionen har ret i, at det endvidere er udelukket, at dette kan have været tilfældet i den foreliggende sag, idet den fælles virksomhed HKM

på tidspunktet for anmeldelsen ikke producerede kvartoplader og varmtvalsede bredbånd og ikke solgte slabs til tredjemand.

177 Sagsøgerne har ej heller påvist, at den omstændighed, at der består indirekte bånd mellem Salzgitter og Usinor/DH som følge af kontrollen med den fælles virksomhed Europipe, kunne påvirke markederne for kvartoplader og varmtvalsede bredbånd og dermed give anledning til alvorlig tvivl med hensyn til den omtvistede fusions forenelighed med fællesmarkedet. Som nævnt af Kommissionen er det i øvrigt lidet sandsynligt, at dette kan have været tilfældet, da fusionsparternes markedsandele på disse markeder var meget begrænsede (jf. præmis 119 og 127 ovenfor).

178 Det skal endvidere bemærkes, at Kommissionen som svar på forbeholdene fra udenforstående parter, som frygtede, at disse virksomheder som følge af de bånd, den omtvistede fusion havde knyttet mellem Salzgitter og Usinor/DH, ville være fristet til at begrænse deres leverancer af kvartoplader til Europipes konkurrenter, i betragtning 20-22 til EKSF-beslutningen har forklaret, hvorfor den finder det udelukket, at disse bånd kan få sådanne følger. For det første leverede Salzgitter i 1999 kun 33 000 tons kvartoplader, hvorfor en fuldstændig tilbagetrækning af denne virksomhed under ingen omstændigheder ville få væsentlige følger for markedet for kvartoplader og/eller det snævrere marked for kvartoplader til produktion af store rør med længdesvejsning. For det andet har Usinor/DH, selv om selskabet allerede før den omtvistede fusion udøvede fælles kontrol med Europipe, fortsat leverancerne af kvartoplader til rørproducenter, der konkurrerer med Europipe. Selv om det antages, at Usinor/DH indstiller leverancerne til disse producenter, ville dette endvidere medføre stigende produktionsomkostninger for kvartoplader og dermed skade Europipes konkurrenceevne. Der er således ingen grund til at frygte, at Usinor/DH vil handle på denne måde. For det tredje er produktionskapaciteten for plader i Europa i høj grad underudnyttet, således at andre producenter af kvartoplader bestemt til produktion af rør vil kunne levere kvartoplader til rørproducenter, der tidligere fik deres forsyninger fra Salzgitter. Endelig er der ingen hindringer for markedsadgangen, som vil kunne forhindre pladeproducenterne i at overgå til produktion af kvartoplader.

179 Disse forskellige forhold, der ikke er bestridt af sagsøgerne, og som er en del af baggrunden for EF-beslutningen (jf. præmis 123 ovenfor), viser klart og utvetydigt, at de bånd mellem Salzgitter og Usinor/DH, som den omtvistede fusion måtte skabe, under ingen omstændigheder kunne få de af sagsøgerne påståede katastrofale vertikale virkninger.

180 Det må således fastslås, at Kommissionen ikke har anlagt noget åbenbart urigtigt skøn ved at finde, at det var udelukket, at båndene mellem Salzgitter og forskellige udenforstående virksomheder kunne give anledning til tvivl med hensyn til den omtvistede fusions forenelighed med fællesmarkedet.

c) Konklusion

181 I betragtning af det ovenfor anførte skal dette anbringende således forkastes som ugrundet.

D — *Anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten*

1. *Parternes argumenter*

182 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ved at vedtage EF-beslutningen har tilsidesat begrundelsespligten, idet den ikke har begrundet sin vurdering af den omtvistede fusions vertikale virkninger på markederne for store svejsede rør og

såvel de horisontale som de vertikale virkninger af fusionen på markederne for små rør med længdesvejsning. Sagsøgerne finder endvidere, at Kommissionen har tilsidesat begrundelsespligten, idet EF-beslutningen ikke begrunder Kommissionens vurdering af følgerne af båndene mellem Salzgitter og forskellige udenforstående virksomheder.

183 Kommissionen har med støtte fra intervenienterne på dette punkt bestridt påstanden om, at den har tilsidesat begrundelsespligten ved at vedtage EF-beslutningen.

2. *Rettens bemærkninger*

184 Det fremgår af fast retspraksis, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 253 EF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen (Domstolens dom af 2.4.1998, sag C-367/95 P, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, Sml. I, s. 1719, præmis 63 og den heri nævnte retspraksis).

185 Heraf følger, at det, når Kommissionen erklærer en fusion forenelig med fællesmarkedet på grundlag af artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 4064/89, er en i relation til begrundelsespligten nødvendig, men også tilstrækkelig,

forudsætning, at denne beslutning klart og utvetydigt angiver, hvorfor Kommissionen ikke finder, at den omtvistede fusion giver anledning til alvorlig tvivl med hensyn til dens forenelighed med fællesmarkedet. I modsætning til hvad sagsøgerne har hævdet, kan det dog ikke af denne forpligtelse udledes, at Kommissionen i et sådant tilfælde er forpligtet til at begrunde sin vurdering af samtlige retlige eller faktiske omstændigheder, der eventuelt kan have en forbindelse med den anmeldte fusion, og/eller som er blevet rejst under den administrative procedure (jf. i denne retning dommen af 19.5.1994, Air France mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 41 ovenfor, præmis 92).

186 Ikke alene vil et sådant krav være vanskeligt at forene med den hurtighed, Kommissionen har krævet af sig selv ved udøvelsen af sin fusionskontrol, især ved godkendelsen af en fusion på grundlag af artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 4064/89, men derudover vil kravet være vanskeligt at retfærdiggøre i betragtning af selve karakteren af denne beføjelse. Som led i den ordning, der er indført ved forordning nr. 4064/89, skal Kommissionen nemlig på grundlag af en analyse af den forventede situation på referencemarkederne vurdere, om den fusion, den skal tage stilling til, skaber eller styrker en dominerende stilling, som bevirker, at den effektive konkurrence hæmmes betydeligt inden for fællesmarkedet eller en væsentlig del heraf. Dette forudsætter en omhyggelig undersøgelse, bl.a. af omstændigheder, som i den konkrete situation findes relevante med henblik på vurderingen af fusionens virkninger på konkurrencevilkårene på referencemarkedet (dommen i sagen Frankrig m.fl. mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 105, præmis 222). Hvis en fusion ikke ændrer eller kun ændrer konkurrencesituationen på et bestemt marked i ubetydelig grad, kan det således ikke kræves, at Kommissionen begrunder dette nærmere. Af samme årsager tilsidesætter Kommissionen ikke sin begrundelsespligt, hvis den i sin beslutning ikke giver en nøjagtig begrundelse for sin vurdering af en række forhold i forbindelse med fusionen, der er åbenbart uvedkommende, uden betydning eller klart af underordnet relevans for vurderingen af fusionen (jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, der er nævnt i præmis 184 ovenfor, præmis 64).

187 Det følger heraf, at den omstændighed, at en beslutning, hvorved en fusion erklæres forenelig med fællesmarkedet på grundlag af artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 4064/89, ikke giver nogen begrundelse for en række faktiske eller retlige omstændigheder, ikke i sig selv indebærer, at Kommissionen har tilsidesat den begrundelsespligt, der påhviler den, når den vedtager en sådan beslutning (jf. i denne retning dommen af 19.5.1994, Air France mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 41 ovenfor, præmis 92, og dommen i sagen Kaysersberg mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 123 ovenfor, præmis 150). Denne manglende begrundelse kan nemlig ligeledes fortolkes således, at det efter Kommissionens opfattelse er udelukket, at disse omstændigheder kan give anledning til alvorlig tvivl med hensyn til den omtvistede fusions forenelighed med fællesmarkedet.

188 Det er ud fra disse principper, at det skal undersøges, om Kommissionen som hævdet af sagsøgerne har tilsidesat sin begrundelsespligt ved ikke i EF-beslutningen at anføre de udtrykkelige grunde for sin vurdering af den omtvistede fusions vertikale virkninger på markederne for store svejsede rør, for den omtvistede fusions horisontale og vertikale virkninger på markedet for små rør med længdesvejsning og for båndene mellem Salzgitter og forskellige udenforstående virksomheder.

189 Det skal indledningsvis bemærkes, at Kommissionen, som det bl.a. fremgår af gennemgangen af de forskellige anbringender om angivelige urigtige vurderinger, der er gennemgået ovenfor, i EF-beslutningen klart og utvetydigt har anført grundene til, at den ikke finder, at den omtvistede fusion giver anledning til alvorlig tvivl med hensyn til dens forenelighed med fællesmarkedet.

190 Selv om det er rigtigt, at EF-beslutningen ikke begrunder Kommissionens vurdering af den omtvistede fusions vertikale virkninger for markederne for store svejsede rør, skal det dog anføres, at det som nævnt i præmis 117 ff. ovenfor var udelukket, især på grund af parternes meget små markedsandele på opstrømsmarkederne for varmtvalsede bredbånd og kvartoplader, at disse forhold kunne

give anledning til alvorlig tvivl med hensyn til den omtvistede fusions forenelighed med fællesmarkedet.

191 Endvidere har Kommissionen som svar på bl.a. EBM's og Ferndorfs argumenter, der blev fremført under den administrative procedure, i betragtning 20-22 til EKSF-beslutningen, som er en del af baggrunden for EF-beslutningen (jf. præmis 123 ovenfor), begrundet, hvorfor den ikke finder, at den omtvistede fusion vil true leverancerne af kvartoplader til de virksomheder, der konkurrerer med fusionsparterne på nedstrømsmarkedet for store rør med længdesvejsning. Kommissionen har endvidere i betragtning 23 taget Salzgitters erklæring om ikkeforskelsbehandling til efterretning, en erklæring, der skulle fjerne de uafhængige rørproducenters bekymringer med hensyn til råvareforsyningerne fra Salzgitter.

192 Kommissionen har således ikke tilsidesat sin begrundelsespligt hvad angår den omtvistede fusions vertikale virkninger for markedet for store svejsede rør.

193 Det må ligeledes fastslås, at Kommissionen ikke har tilsidesat sin begrundelsespligt ved ikke i sin beslutning at begrunde sin vurdering af dels den omtvistede fusions horisontale og vertikale virkninger på markedet for små rør, dels båndene mellem Salzgitter og forskellige udenforstående virksomheder. Som det er fastslået i henholdsvis præmis 155 ff. og 163 ff. ovenfor, var det nemlig udelukket, at disse forhold kunne give anledning til alvorlig tvivl med hensyn til den omtvistede fusions forenelighed med fællesmarkedet. Endvidere skal Retten bemærke, at hverken EBM eller Ferndorf under den administrative procedure fremkom med indsigelser i denne forbindelse.

194 I betragtning af det ovenfor anførte skal dette anbringende forkastes.

E — *Anbringendet om den ulovlige vedtagelse af særskilte beslutninger*

1. *Parternes argumenter*

195 Sagsøgerne finder på grundlag af de argumenter, der er sammenfattet i præmis 59 ff. ovenfor, at Kommissionen har handlet ulovligt ved at vedtage to særskilte beslutninger for at give tilladelse til den omtvistede fusion.

196 Kommissionen har afvist samtlige sagsøgernes argumenter, hvorefter den skulle have handlet ulovligt ved at vedtage to særskilte beslutninger for at give tilladelse til den omtvistede fusion.

2. *Rettens bemærkninger*

197 Som det fremgår af præmis 67 ff. ovenfor, har Kommissionen ikke handlet ulovligt ved at vedtage to særskilte beslutninger for at give tilladelse til den omtvistede fusion. Følgelig skal dette anbringende forkastes.

F — *Kravet om fremlæggelse af dokumenter*

1. *Parternes argumenter*

198 Sagsøgerne finder ikke, at Salzgitter og Kommissionen har ret til at henvise til materielle påstande i fusionsanmeldelsen, idet hverken Retten eller sagsøgerne har haft lejlighed til at gøre sig bekendt med dette dokument. Ifølge sagsøgerne kan henvisninger til disse materielle påstande ikke antages til realitetsbehandling, jf. procesreglementets artikel 116, stk. 4, andet afsnit, litra c). For det tilfælde, at Retten finder, at disse henvisninger alligevel kan antages til realitetsbehandling, anmoder sagsøgerne forsigtigvis Retten om principalt at pålægge Kommissionen at fremlægge de administrative sagsakter vedrørende den omtvistede fusion med henblik på bevisførelsen, subsidiært at pålægge Kommissionen at fremlægge anmeldelsen eller anmeldelserne vedrørende denne fusion.

199 Kommissionen finder ikke, at Retten bør træffe sådanne foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, idet foranstaltningerne uanset deres retsgrundlag er en del af en sag, der ifølge Kommissionen klart må afvises.

2. *Rettens bemærkninger*

200 Det skal indledningsvis bemærkes, at anmodningen om fremlæggelse af anmeldelsen af den omtvistede fusion ikke længere tjener noget formål, idet Kommissionen i et bilag til sin skrivelse af 16. december 2002, hvoraf sagsøgerne har modtaget genpart, har fremlagt en genpart af dette dokument.

201 Hvad angår kravet om fremlæggelse af de administrative sagsakter vedrørende den omtvistede fusion er det ganske vist rigtigt, at Kommissionen og intervenienterne som hævdet af sagsøgerne ikke kan henvise til dokumenter, som hverken Retten eller sagsøgerne har haft indsigt i, men denne omstændighed kan dog ikke i sig selv begrunde et påbud fra Retten om fremlæggelse af dokumenter i henhold til procesreglementets artikel 64. Det er nemlig kun, hvis sagsøgerne på en plausibel måde kan argumentere for, at disse dokumenter er nødvendige og relevante for sagens afgørelse, at Retten kan påbyde en sådan foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse. I den foreliggende sag har sagsøgerne imidlertid ikke fremlagt sådanne argumenter. Endvidere må det fremhæves, at sagsøgerne ikke blot har undladt at præcisere, hvad de forstår ved »de administrative sagsakter« vedrørende fusionen, Kommissionen og intervenienterne har endvidere aldrig henvist til sådanne akter.

202 Sagsøgernes krav om fremlæggelse af de administrative sagsakter kan derfor ikke imødekommes.

Sagens omkostninger

203 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, tilpligtes de at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens og intervenienternes påstande.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) **Sagen afvises for så vidt angår påstanden om annullation af beslutning COMP/EKSF.1336 af 14. september 2000.**

2) **Sagen antages til realitetsbehandling for så vidt angår påstanden om annullation af beslutning COMP/M.2045 af 5. september 2000, men Kommissionen frifindes.**

3) **Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler de af Kommissionen og af Salzgitter og Mannesmann afholdte omkostninger.**

Lenaerts Azizi Jaeger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. juli 2003.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenarts

Afdelingsformand

Indholdsfortegnelse

Relevante retsforskrifter ..... II - 2285

A — Retsgrundlag for EKSF-beslutningen ..... II - 2285

B — Retsgrundlag for EF-beslutningen ..... II - 2287

Kronologisk oversigt over de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne ..... II - 2289

Parternes påstande ..... II - 2294

Formaliteten ..... II - 2295

A — Sagens antagelse til realitetsbehandling for så vidt angår påstanden om annullation af EKSF-beslutningen ..... II - 2295

1. Parternes argumenter ..... II - 2295

2. Rettens bemærkninger ..... II - 2296

B — Sagens antagelse til realitetsbehandling for så vidt angår påstanden om annullation af EF-beslutningen ..... II - 2298

1. Parternes argumenter ..... II - 2298

2. Rettens bemærkninger ..... II - 2300

C — Sagsøgernes argumentation for, at sagen som helhed kan antages til realitetsbehandling, idet der er nedlagt påstand om annullation af to beslutninger, som i realiteten kun udgør én beslutning ..... II - 2304

1. Parternes argumenter ..... II - 2304

2. Rettens bemærkninger ..... II - 2306

D — Formaliteten i forbindelse med interventionsindlægget fra Mannesmann .... II - 2314

1. Parternes argumenter ..... II - 2314

2. Rettens bemærkninger ..... II - 2314

Realiteten ..... II - 2317

A — Anbringendet om en fejlvurdering af den omtvistede fusions virkninger for markedet for store svejsede rør ..... II - 2317

1. Parternes argumenter ..... II - 2317

2. Rettens bemærkninger ..... II - 2321

a) Den omtvistede fusions horisontale virkninger for markedet for store svejsede rør ..... II - 2322

b) Den omtvistede fusions vertikale virkninger for markedet for store svejsede rør ... II - 2326

Den omtvistede fusions vertikale virkninger for markedet for store rør med længdesvejsning ... II - 2326

Den omtvistede fusions vertikale virkninger for markedet for store rør med spiralsvejsning ... II - 2329

Konklusion vedrørende den omtvistede fusions vertikale virkninger for markedet for store svejsede rør ... II - 2337

c) Generel konklusion ... II - 2338

B — Anbringendet om fejlvurdering af fusionens virkninger for markedet for små rør med længdesvejsning ... II - 2338

1. Parternes argumenter ... II - 2338

2. Rettens bemærkninger ... II - 2340

C — Anbringendet om manglende hensyntagen til de bånd mellem Salzgitter og forskellige udenforstående virksomheder, som den omtvistede fusion skaber. II - 2341

1. Parternes argumenter ... II - 2341

2. Rettens bemærkninger ... II - 2342

a) Vurdering i henhold til artikel 81 EF ... II - 2343

b) Vurdering i henhold til artikel 2 i forordning nr. 4064/89 ... II - 2345

c) Konklusion ... II - 2348

D — Anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten ... II - 2348

1. Parternes argumenter ... II - 2348

2. Rettens bemærkninger ... II - 2349

E — Anbringendet om den ulovlige vedtagelse af særskilte beslutninger ... II - 2353

1. Parternes argumenter ... II - 2353

2. Rettens bemærkninger ... II - 2353

F — Kravet om fremlæggelse af dokumenter ... II - 2354

1. Parternes argumenter ... II - 2354

2. Rettens bemærkninger ... II - 2354

Sagens omkostninger ... II - 2355